

toplumsal özgürlük

10 TL / Şubat 2024

Faşizmin inşası

Oğuzhan Kayserilioğlu

Faşizmin inşa süreci içinde güçlü ve zayıf öğeler barındırarak sürüyor. Güçlü yönünden bakılırsa, devletin iç yapısındaki mücadelede kazanılan mevzilerin/mevzi savaşlarının artışına dayanılıp güç kazanılarak artık son hamleler yapılıyor, inşaat bitmek üzere; zayıflıklarına odaklanan bir bakış ise, her an çözümlenip dağılabilecek derme çatma bir inşaatın hiçbir zaman tam bir zafer kazanamayacak bir kaderle yüklenerek sürdürüldüğünü görecektir. Sürecin kaderi netleşmiş değil, mücadelelerin içinden geçilerek belirlenecek.

(...) Devamı 4. sayfada

Olağanüstü gidiş karşısında mevzi açma zorunluluğu

Pelin Kahiloğulları

Uzunca bir süredir içinde bulunduğumuz kaotik ortam genel seçim sonrasında da derinleşerek sürüyor. İktidar, seçim sonrası kazandığı moral gücü ve "kurucu bir yasa-tanımazlıkla" hareket ediyorsa da rejimin güvencesi olabilecek yeni bir anayasayı geçirmiş ve toplumsal meşruiyet krizini çözebilmiş değil.

(...) Devamı 2. sayfada

Metal işçileri ipleri eline almalıdır

Ozan Yurdakul

Birleşik Metal İşçileri Sendikası, Türk Metal Sendikası ve Öz Çelik-İş Sendikası ile Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası (MESS) arasında 26 Eylül 2023 tarihi itibarıyla gerçekleşen ilk toplantı ile başlayan Türkiye'nin en büyük iş kolu sözleşmesi olma niteliğinde olan 2023-2025 toplu iş sözleşmesinin görüşmeleri sona erdi.

MESS'in çıkarlarını gözetken anlayışla hareket eden sendika ağalarının göstermelik ya da şov içeren kararlarının metal işçisi nezdinde bir karşılığının olmadığı da görülüyor. Haftalardır, aylardır yapılan oturumlarda adeta orta oyunu oynandı. Oturumlarda kimin ne dediğini çok iyi bilen metal işçilerinin, "oturumlar canlı yayımlansın" talebi dâhi kulak ardı edildi.

(...) Devamı 7. sayfada

Sınıfın gücü sermayeye yeter!

Onlar bir avuç azgın sermayedar, bizler çoğunluğuz kardeşler. Hepimizin yarası aynı yerde. Hepimiz insanca, barış içinde, eşit ve demokratik bir yaşam istiyoruz! Gücümüz yeter onlara, yetecek. Bu güç, örgütlü gücümüzdür.

Bizi birer birer öldürüyorlar. 79 yaşında, çatı tamir işi yaparken kalp krizi geçirek öldü bir sınıf kardeşimiz. 14 yaşında staj adı altında MESEM'de çalıştırılırken öldü bir sınıf kardeşimiz daha. Son bir ayda en az 5 kişi işsizlik ve borçlar nedeniyle intihar etti. Motokurye kardeşlerimiz öldü, öğrenci kardeşlerimiz asansörlerde öldü. Sadece 2023 yılında en az 1932 işçi iş cinayetinde hayatını kaybetti. Bizi an an, yavaş yavaş öldürüyorlar dostlar. Bu ölüm sistemi işçiler, emekçiler ve halkın çoğunluğu için bir ölüm makinesi olarak çalışıyor. Kanımızdan besleniyor. Gelişiyoruz, büyüyoruz, rekorlar kırıyoruz açıklamalarının ardında işçi sınıfının alın teri var biliyoruz. Açıklamaya doyamadıkları, birbirleriyle kıyasıya yarıştıkları karlarında işçinin kanı var. Bizi toplu halde öldürüyorlar. 6 Şubat depremlerinden on binlerceimizi öldürdüler. Doğal afet ya da kaza diyerek öldürüyorlar bizi. Depremın üzerinden bir yıl geçti. Ne değişti bu bir yılda? Onlar yıkımların üzerine dikecekleri inşaatların pazarlığının peşindelerken Hatay'da çadırları su basıyor, çocuklar elektrikten çıkan yangınlarda ölüyor. Halkın yası onların karına dönüşsün diye uğraşıyorlar! Asgari ücret açıklanır açıklanmaz hızla erimeye başladı. Açlık ve yoksulluk sınırı katlandıkça katlanıyor. İşte Türkiye yüz yılı! Onlara meclis bahçesinde mangal partisi verdiren bu yüz yıl işçiye yoksulluk, ölüm,

borç dışında bir şey getirmiyor. Bu gerçeğin gözünün içine bakalım kardeşler, dostlar! Bu sistem ve onun temsilcileri bizi öldürüyor, sömürüyor, kanımızla besleniyor ve hepsi hallerinden memnun! Bu memnuniyeti gözümüze sokmaktan da utanmıyorlar üstelik!

Hafızamız da öfkemiz de diri!

Bu ülkede başta işçi sınıfı olmak üzere halkın tamamına düşman bir faşist rejimi inşa etmek için var güçleriyle, gece gündüz demeden çalışıyorlar. Bugün kaza dedikleri, bugün afet dedikleri yarın onların faşist anayasasında "normal" olacak, öyle olsun istiyorlar. Pürüzsüz, sorunsuz bir sermaye iktidarı! İşte bunu başaramıyorlar kardeşler! İnanmayın "bu halktan bir şey olmaz, kimse sesini çıkarmıyor işte!" diyenlere, kanmayın. Kaldırın başınızı, bakın! Özak tekstilde haftalardır direnenlere bakın. Agrobay'a bakın. Asır plastik işçilerinin direnip kazandıklarına; öğretmenlerden belediye işçilerine, direnen motokuryelere ve şimdi metal işçilerine bakın. İşte bu gerçek, sermayenin esas korkusudur kardeşler! Bizi tek tek öldürenler, bizi enkaz altında bırakanların en büyük korkusu örgütlü gücümüzdür. Onlar bir avuç azgın sermayedar, bizler çoğunluğuz kardeşler. Hepimizin yarası aynı yerde. Hepimiz insanca, barış içinde, eşit ve demokratik bir yaşam istiyoruz! Alacağız da. Gücümüz yeter onlara, yetecek. Bu güç, örgütlü gücümüzdür. Zaman, örgütlenme ve kazanma zamanıdır.

Demokratik cumhuriyet ve sosyalizm için ileri

Konferansımız krizlerle sarsılan dünyada kendi egemenliğini başka düzeyde tahsis etmek zorunda olan egemenlerin hesapları kadar işçi sınıfının ve sosyalistlerin de hesapları olduğunu göstermiştir.

Juliana Gözen

Devrimci mücadelede ileriye doğru her atılım hamlesi yeni görevler ve daha fazla sorumluluklar yükler. 17 Aralık tarihinde partimizin

"Demokratik Cumhuriyet ve Sosyalizm İçin İleri" çağrısıyla gerçekleştirdiğimiz 2. Olağan Konferansı'nın da parti üyelerimize daha fazla görev ve sorumluluk yüklediği muhakkak. Dünyanın ve ülkenin bugün görünen suretinin sadece ceberut

bir görünümde değil, aynı zamanda gelecekte kurulacak olan eşit ve sömürsüz toplumsallığın nüvelerini taşıyor olması da görevlerin ağırlığını ve aciliyetini artırıyor.

(...) Devamı 2. sayfada

Yeniden ortanın solu mu: Özgür Özel ne yapıyor?

Serkan Nar

Ortanın solu; sadece CHP için değil, 1960 sonrası Türkiye siyasal hayatı içerisinde CHP'de somut-

laşan sosyal demokrasinin sınırlarını belirlemek açısından da önemli bir söylem olarak açığa çıkmıştır. Her ne kadar bu kavram İsmet İnönü döneminin siyasal atmosferine uygun

olarak CHP'nin hattını belirlemek için kullanılsa da esasen kavramın içini doldurmak Bülent Ecevit'e kalmıştır.

(...) Devamı 3. sayfada

Zenginlere ek vergi öğrenciye ücretsiz yemek

İktidar sıkı maliye politikasıyla krizin bedelini emekçilere ödetmek istiyor.

6

Orta Doğu'da Savaş ve "Sabır"

Geçtiğimiz yılın son çeyreğinde Orta Doğu'da harlanan savaş ateşi büyümeye devam ediyor.

8

"Başiboş" yoldaşlar, derbeder patiler

Hayvanlar kendisini sevdirmek veya insan türüne şirin görünmek zorunda değil.

11

POLİTİKA

Demokratik cumhuriyet ve sosyalizm için ileri

Konferansımız krizlerle sarsılan dünyada kendi egemenliğini başka düzeyde tahsis etmek zorunda olan egemenlerin hesapları kadar işçi sınıfının ve sosyalistlerin de hesapları olduğunu göstermiştir.

Juliana Gözen

(...) 1. sayfadaki devam

Dünyanın ve ülkenin bugün görünen suretinin sadece ceburut bir görünümde değil; aynı zamanda gelecekte kurulacak olan eşit ve sömürsüz toplumsallığın nüvelerini taşıyor olması da görevlerin ağırlığını ve aciliyetini artırıyor. Dünya yoğun bir proleterleşme, mülksüzleşme, doğa sömürüsü ve göç dalgasının içinden geçiyor. Geldiği aşamada kendisi dışındaki tüm insanlığa açıklık, yoksulluk, işsizlik ve ölüm dayatan kapitalist sistemin yarattığı krizlerin sonuçları emekçilerin üzerine yıkılıyor; her geçen gün felakete yakınlaşıyor gibiyiz. Muazzam çelişkileri bağrında taşıyarak çarkını döndüren sistem kendi tahakkümünü sürdürürebilmek için sermayenin en ceberut yönetimi olan faşist

yönetimlere ihtiyaç duyuyor. Türkiye kapitalizminin öz-günlüğünde devleti ve rejimi yeniden yapılandıran AKP-M-HP iktidarı da bu denklemden belirleniyor. Arkasına mayıs seçimlerini aldıktan sonra rejimi kurumsallaştırma hamlelerini etrafında çevrelenen bir dizi krizi derinleştirmesine rağmen hızlandıran iktidar durduğu anda kaybedecekleri bir aşamada. Gündelik yaşamın içinde karşılaşılan her türlü hukuksuzluğun sıradanlaşması, kendi anayasasını en yüksek erkten tanımama hamlesi ile başka bir eşiğe sıçratıldı. Anayasa tartışması açarak muratlarına ulaşmanın yanı sıra "hukuk" tanımadıkları bu hamlenin verdiği mesajın topluma dalga dalga yayılmasını herkesin ona göre hizalanmasını istiyorlar. Kendisinin karşısında her türlü yürüyüşü ezme yaklaşı-

mı içerisinde olan bu rejimin çekirdeğini emek düşmanlığı oluşturuyor. Seçimlerden sonra arka arkaya açıklanan Orta Vadeli Program, 12. Kalkınma Planı ve 2024 bütçesi iktisadi tercihlerin te-kellerin ve sermayenin çıkarları doğrultusunda yapıldığının göstergesi.

Zamanımız ve imkânlar

Tüm bu krizlerin iç içe geçtiği "zamanımız", bizler için de yeni manevra alanları açıyor. İçinde mücadele ettiğimiz sistemin çatlaklarından sızarak nesnellüğün bir irade etrafında örgütlenmesi ve sistemi hedef alma zemini sunuyor. İşte tam da bu devrimci olasılığı çekip çıkartacak iradeyi büyütme için "Demokratik Cumhuriyet ve sosyalizm için ileri" dedik hep bir ağızdan. Konferansımız krizlerle sarsılan dünyada kendi egemenliğini

başka düzeyde tahsis etmek zorunda olan egemenlerin hesapları kadar işçi sınıfının ve sosyalistlerin de hesapları olduğunu göstermiştir. Bugün halkın arayışının her bir odağı güçlenerek yayılmaya, kök salarak iktidara ve sermaye düzenine karşı bir irade olabilecek; bu düzeni sarsabilecek potansiyeller barındırmaktadır. Kapitalist emperyalist sistemi

ayakta tutup sürdürebilmek için dünya burjuvazisinin yeni birikim model ve yolları aradığı bir süreçte belirleyici olacak olan, üretimden gelen gücün örgütlülüğü etrafında toplumun tüm dinamiklerinin birlikte ve iktidar odaklı hareket edebilmesi. 2023'ün son günlerinde gerçekleşen bu konferansın işaret ettiği yer işte burası...

2024, geçirdiğimiz yılı aratmayacak hız ve sarsıntıyla geçecek açıktır ki. 150 bini aşkın metal işçisinin grev uyarı sesleri yükselmeye başladı işte... Emekçilerin arayışının toplumsal ve militan bir güç olarak ortaya çıkması tüm çelişkileri bir anda etrafında toplayıp başka bir iktidar odağı yaratabilir. Burada odaklanalım...

Olağanüstü gidiş karşısında mevzi açma zorunluluğu

"Haklar yasalardan önce gelir" şiarını parola yapacağımız bir fiili-meşru direniş sürecini büyütme zorundayız. Aksi takdirde halkın aktif yahut pasif kendiliğinden direnişinin kendisini sürdürmesi zorlanacaktır.

Pelin Kahiloğulları

(...) 1. sayfadaki devam

Can Atalay kararı üzerinden görülen Yargıtay-Anayasa mahkemesi çatışması, iktidarın kendi anayasal zeminini kurmasının ön koşulu halinde sürüyor. ÇEDES Projesi, Ailenin Korunması Kanunu, Rezerv Alan Yasası, 12. Kalkınma Planı iktidarın çok yönlü saldırılarının yasaya dönüştürülmesinin sadece birkaç örneği. İktidar kendi faşist sürecini fiili bir saldırı-ganlıkla yasal kılıfa uydurma ihtiyacı bile duymadan sürdürüyor, bunun karşısında resmi muhalefetin başını çeken CHP kendi varlık gerekçesi olan rejim ve anayasayı savunmakta bile zayıflık gösteriyor. Özgür Özel'in genel başkanlığa gelişinin ardından gerçekleşen anayasa nöbeti ve iktidarla ortak bildiriye imza atmama gibi tutumlar temsili hamlelerin ötesine geçmiş değil. Ali Koç'un Cumhuriyet'in 100. yılı ve futboldaki süper kupa finalinde yaptığı Mustafa Kemal hamlesi, yine kendisinin "Tutumumuz, siyasi rekabete malzeme edildi" söylemiyle geri çekilmiş oldu.

Direnişleri yaygınlaştırma ve biriktirme dönemi

İktidarın kararlı gidiş karşısında resmi muhalefetin ikircikli hali ve sosyalist solun bir güç alanı olarak ortaya çıkamaması toplumdaki çözülme ve içe büzülme-yi yoğunlaştırıyor. Fakat bu çözülme, iktidar cenahına aktif bir desteğe dönüşmüyor. Kitlelerde yoğunlaşan öfke ve gerilim, çete-tarikat ağlarıyla çevreleniyor ve Zafer Partisi eliyle ırkçı bir zemine akıtılmaya çalışılıyor. Buna rağmen toplum faşizmin kitle tabanı haline getirilemiyor. Ölen askerler üzerinden yükseltilmeye çalışılan şövenizm, Kürt düşmanlığı ancak bir iki gün sürdürülebiliyor. Asgari ücret zammı üzerinden estirilmeye çalışılan hava işçilerde bir karşılık üretmiyor, hayat pahalılığının yarattığı öfkeyi bu haber sönmüştür. İktidar, kendi kitesinin konsolidasyonunu genel seçim sonrası kısmen sağladı; Filistin meselesinde alınan ikiyüzlü tutum ve dış-ış

düşman söylemi bunu kolaylaştırdı. Buna rağmen toplumun yarısı Erdoğan iktidarının karşısında. Düzenin kuşatması karşısında milyonlar, bir anaför içinde oraya buraya çarpıyor. Olağanüstülük ve hız gündelik yaşam akışının karakteri haline geldi; zamlar, vergiler, yoksulluk, şiddet... Ayakta kalmanın gündelik yaşamı sürdürmenin zorlaştığı, fakat bununla birlikte direnişlerin de sürdüğü, zorlanma ve direnmenin iç içe geçtiği bir ülke gerçekliği içindeyiz. Gerçekliğin direnme yanını sıçratan bir ittifak zemini kurulmadığı oranda direnişler tekil kalıyor ve süreci belirleyecek bir güce ulaşamıyor. Öte yandan direnişlerin kazanımla sonuçlanma olasılığı da zayıflıyor. Direnişlerin akacağı birleşik bir mücadele zemini ve Kürt halkıyla sosyalistlerin mücadelesinin ortaklaşacağı bir ittifak ancak halkın direnişinin önünü açabilir. Yerel seçimler ve seçim öncesi halkın politikleşme eğilimi, hem yerelerde farklı düzeylerde mevziler kazanma yönünde hem halkçı devrimci güçlerin ortaklıklar

kurması açısından hem de farklı toplumsal güçler tarafından farklı biçimlerde yürütülen direnişlerin ortaklaşabileceği bir zemin olarak değerlendirilmelidir. Bu ortaklaşma, seçim sonuçlarını aşan bir yerel müdahale kanalları yaratmaya dönüştürülebilir. Özak Tekstil işçilerinin direnişinin karşısında kurulan patron-müftü-jandarma-sarı sendika ittifakı, başta işçiler olmak üzere tüm direnenlerin karşı karşıya olduğu gücünü ve aynı zamanda bu gücün alt edemediği Özak işçilerinin meşru talebini gösteriyor. Özak direnişinden Dikmece, Asır Plastik işçilerinin direnişine uzanan bir hat üzerinden ilerleyen ve sermayenin saldırgan kuşatmasını yaracak bir kararlılık bu dönemin ihtiyacıdır. "Haklar yasalardan önce gelir" şiarını parola yapacağımız bir fiili-meşru direniş sürecini büyütme zorundayız. Aksi takdirde halkın aktif yahut pasif kendiliğinden direnişinin kendisini sürdürmesi zorlanacaktır. Bu zorlanmanın esas sorumlusu sosyalistler, hiç olmadığı kadar güncel tarihsel çarkla buluşturacak imkana sahiptir.

2. Parti Konferansı
DEMOKRATİK CUMHURİYET
ve
SOSYALİZM İÇİN İLERİ

YouTube
@ToplumsalOzgurlukPartisi

Konferansın video kaydını izlemek için kodu telefonunuza taratın

TÖP
TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

Toplumsal Özgürlük Partisi'ni TAKİP EDİM

@ToplumsalOzgurlukPartisi
@toplumsalozgurlukpartisi
@toplumsalozgur
@ToplumsalOzgurlukPartisi
www.toplumsalozgurluk.org

TÖP
TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Gazete yazılarının detaylı ve daha uzun versiyonlarını okumak için:

elYazmaları

www.elyazmalari.com

@elyazmalari.com @elyazmalari.com @elyazmalar9457 @elyazmalari

POLİTİKA

Faşizmin inşa süreciyle birlikte hamleler de hızlanıyor.

Yeniden ortanın solu mu: Özgür Özel ne yapıyor?

CHP'de yönetimde kim olursa olsun, partinin devlet ve sermaye ile organik bağları onun özünün oluşturuyor.

Serkan Nar

(...) 1. sayfadaki devam

Devletçiliğimiz ve kendiyle bütünleşmiş sanayi sermayesi 1960 sonrası yükselen solun önüne bariyer olarak bu coğrafyaya özgü sosyal demokrasinin inşasını da üstlenmişti. Dolayısıyla CHP'ye yüklenen ve günümüze kadar gelen misyon sermayenin ukfuyula çizilmiştir.

Ecevit'ten Özgür Özel'e

Özgür Özel kongre konuşmasından sonra CHP'nin yeni Ecevit'i yakıştırmaya öylesine söylenmiş bir söz değilmiş gibi duruyor. Kongre konuşmasında özellikle de cezaevlerine gönderilmiş selam Kemal Kılıçdaroğlu'ndan (KK)

farklı bir hat oluşturulacağına ilk sinyalleriydi. Hemen akabinde seçildikten sonra Yargıtay darbesini önünde bulmasıyla beraber erken başlayan bir sınavla karşı karşıya kaldı. Yargıtay darbesi sınavında söylem ve eylem olarak KK'nin aldığı geldiğimiz siyasal hattının ve konumlanışının dışında tutum alması önemli bir veri idi. Değişimin işaretleri sadece bununla sınırlı değil. Özellikle de partinin A Takımı içerisinde solun da aşına olduğu kimi isimleri dâhil etmesi burada ısrarcı olacağının göstergesi.

Kılıçdaroğlu sonrası

Kongre sonrasında Özgür Özel'in "sol'a dair ısrarcı olmasının arkasında birçok önemli gelişme olsa da içerisinde bulunduğumuz ve seçim sonrasında daha

da baskın hale gelen rejim krizinin derinleşmesini başlat etken olarak görebiliriz. Devletin kurucu partisi ile onun temsil ettiği rejimin ayaklarının altından kayıp gittiği ve partinin de bir tabela partisine dönüşme tehlikesinin önünün açıldığı görülmüştü. KK'nin seçim sonrasında tekrar genel başkan seçilmesiyle bu sürecin hızlıca hayat bulması kaçınılmazdı. Değişim bir zorunluluk olarak açığa çıktı. Dolayısıyla Özgür Özel'in sola öykünmesinin ve CHP'nin yeni diye satmaya çalıştığı söylemin seçimlerde hayal kırıklığı ile kopuş halinde olan tabanı yeniden konsolide etme telaşından öte değildir. Benzer görevi dönemin Ecevit'i üstlenmiş ve o dönemde yükselen sosyalist hareketlerden rol

çalarak CHP'yi ortanın soluna konumlandırmıştı. CHP aklı Türkiye siyasi tarihindeki önemli kırılma anlarında ve tüm tarihsel dönemeçlerde bağımsız bir hat yerine, Erdoğan'ın peşi sıra dizilmeyi tercih etti veya ettirildi. CHP, 15 Temmuz sonrasında Yenikapıda ortak görüntü vermişti. HDP'li vekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasında "Anayasaya aykırı ama evet diyeceğiz" demişti. Seçim hileleri konusunda halkın öfkesini dizginledi. "Atı alan Üsküdar'ı geçti" sözlerinin arkasından bön bön baktı.

Özgür Özel sergilemiş olduğu kısa süreli pratikle "Acaba bu aklın dışına mı çıkılıyor?" sorusu ilk hemen akıllara gelmişti. Ancak sorunun cevabı gelmekte gecikmedi. Irak topraklarında PKK ile yaşanan çatışmalar konusunda devletin bekası söyleminin arkasında

kısa sürede hizalandı. Önce ortak bildiriye imzalamayarak dikkatleri üzerine çeken CHP, bu tutumunu bir hafta sonra değiştirerek, Numan Kurtulmuş'un alavereyle çektiği operasyonda ortak tezkereye imza attı. Dolayısıyla CHP'de genetik kodlar

yine devreye girdi. CHP'de yönetimde kim olursa olsun, partinin devlet ve sermaye ile organik bağları onun özünün oluşturuyor. Dolayısıyla sola öykünmenin veya sola dair bakışımın sınırları devletin bekası ve sermaye-

nin egemenliği tarafından çizilmiştir. Çok iyi biliyoruz ki CHP sosyalist solun güçlenmesinin önündeki engelin bizatihi kendisidir. Ve taşıdığı tarih sol ile mücadele pratiğiyle doludur.

Mahkeme savaşları: Peki, şimdi ne olacak?

Kurgulanmış, yaratılmış ya da uydurulmuş bir kriz halini kitlelere dayatmak ama daha önemlisi devlet içi hizipleri hizalamak için ortaya atılan bu "yeni hal" başarıldığı vakit faşizmin ilerleyişi açısından işlevsel sonuçlar doğurur.

Hasan Durkal

Can Atalay'ın iktidar tarafından ısrarla içeride tutulması taktiklerinin arkasında iktisadi bir gerekçe var. Depremi yaşamlarını alt üst ettiği bir kentte yaklaşık 12-13 yıldır hareket halinde olan sakinlerinin biriken öfkesinin ifadesi olarak seçildi Can Atalay.

Can Atalay yalnızca Hatay milletvekili değil, iktidarın dengelerini yerinden oynatan büyük halk ayaklanması Gezi'nin iktidar güçlerince günah keçisi ilan edilen isimlerinden bir tanesiydi. İçeride tutulması gerekiyordu, çünkü şu anda hepimizin gördüğü gibi Gezi ile hesaplaşma aradan geçen on buçuk yılda dâhil bitirilememiştir. Üstelik coğrafyanın etrafında cereyan eden hegemonya savaşı başka bir boyuta ulaşmış, devlet olmayan ya da yarı devlet olan güçlerin savaşının devletler arası bir savaşa evrilmeye başlamış, arttırmıştır. Rejim krizi bu sebeple daha fazla tetiklenebilir, diğer yandan emperyalistlerin zaten gergin olan didişmelerine dâhil olmak emperyalistlerin içeriye müdahalelerinin önünü açabilir.

Devlet içinde MHP'nin öncülük ettiği kilitler bu çılgınlığa daha hızlı koşmanın koşullarını yaratıyor. Bir anda uydurulan olağanüstü hâl ile Anayasa Mahkemesi tartışmaya açılmış, bu tartışmanın sonucunda devlet içi gerilim yükselmiştir. Yargıtay eliyle girişilen darbenin sahne arkasında olan MHP, iktidar ortaklarının yapmaya cüret edemediği son hamleye girerek, devlet içerisindeki ağırlığını iyice arttırarak faşizmin hukuki zeminini tesis etmek için bir hamle yaptı. Bunun ardından grup toplantısında güya başkalarının ortaya atılan ve cumhurbaşkanı seçilmek için gerekli yüzde 50+1 oy oranını düzenleyen maddenin değiştirilmesini içeren tartışmaya dâhil oldu Erdoğan. Yüzde 50+1'e ancak MHP desteğiyle ulaşabilen Erdoğan böylece sırtındaki bu yükü atma tehdidiyle yaklaştı Bahçeli'nin teklifine.

Devlet krizi mi?

Faşizmin ortaklarının kendi özerk alanlarında bir iç mücadele içerisinde olması devlet krizi bir ve aynı değildir. Bu kavga faşizme içkindir, onun doğası gereğidir.

Kurgulanmış, yaratılmış ya da uydurulmuş bir kriz halini kitlelere dayatmak ama daha önemlisi devlet içi hizipleri hizalamak için ortaya atılan bu "yeni hal" başarıldığı vakit faşizmin ilerleyişi açısından işlevsel sonuçlar doğurur. Bu mücadele süreçleri, faşizmin ihtiyaç duyduğu homojenleşme, iktidar ortaklarını dizayn etme, sivriyenleri tasfiye etme, iktidarlar/reisler senkronizasyonunda maraz çıkaran çıkar gruplarını, çeteleri etkisizleştirme, tasfiye etme ve yerine daha radikallerini geçirme fırsatları sağlar. Bu fırsatlar iktidar güçlerini çağırılmaktadır.

Sürtünmesiz faşizm mi?

Bu karşılıklı müdahalelerin sonucunda başarı elde etme garantisi yoktur. Başta çetelere operasyon olarak başlayan süreç, sonuçta bir ekonomi-politik nedene sahipti. Daha fazla para temerküzü için, kara para yoluyla kontrol dışına çıkma eğiliminde olan görece ufak "prenslikler"i kontrol altına almak için çete operasyonları yapılmaktadır. Operasyonların sürdüğünü görüyoruz. Ancak bunlar cereyan ederken birden yargı organları savaşıyla karşı karşıya bulduk kendimizi. Ancak bir noktada toplanma konusunda uzlaşan iktidar güçleri şayet bu pürüzleri ortadan kaldırmayı başarırlarsa uzağda hareket eden bir cisman sürtünmesinin azalmasıyla daha hızlı hareket etmesi misali bir sürecin önünü açar.

Özdağ'ın "Zafer"i

Ümit Özdağ ve Zafer Partisi, AKP-MHP koalisyonunun "muhalifi" olmaktan çok onların oluşturduğu bataklıktan parsel kapmaya çalışan bir "rakip" olarak ortaya çıkıyor.

Hasan Feramuz

Son dönemde AKP-MHP iktidarının faşizmi inşa çabalarına hız vermesiyle birlikte siyasal, toplumsal, ideolojik ve ekonomik alanlarda yaşanan olayların sayısı da artıyor. Bu artış olayların etkisini büyütmenin yanı sıra "beklenmeyen" gelişmelerin yaşanmasına da olanak sağlıyor. Türkçü ve milliyetçi çizginin yürütücülerinden biri olan Ümit Özdağ ve Zafer Partisi de olanakları değerlendirip "beklenmeyen" gelişmelerin öznelerinden biri olarak güneşin altındaki yerini alıyor.

Reaksiyonerlik

Ümit Özdağ ve Zafer Partisi'nin öne çıkmasını sağlayan en önemli özellikleri "reaksiyoner" olmaları. Özellikle sosyal medyada "trend topic" olan olaylarda hızlıca reaksiyon gösterilerek bir "duruş"un sergilenmesi, ilginin, sempatinin ve desteğin bu kanala yönelmesini sağlıyor. Gösterilen reaksiyon ve sergilenen "duruş"ta Özdağ ve parti arasında bir rol paylaşımının olduğu görülüyor. İlk olarak Ümit Özdağ reaksiyon gösterip olay mahalline bizzat gelerek "liderlik" ve "öncülük" rolünün gereğini yapıyor, ardından olay yerine sevk edilen "parti" kitlelerdeki ilgi ve desteği toparlayarak konsolide ediyor.

Lider ile parti arasındaki bu etkileşimli hâlin, siyasal ve toplumsal alanda baskın olan tarzla uyumlu olması da Özdağ ve partisinin bir özne olarak öne çıkmasını sağlıyor. Lider (ya da parti elitleri) tarafından şekillendirilen ve sadece onlara siyaset yapma ile söylemde bulunma hakkı tanınan bu siyasal alanın inşası, AKP-MHP tarafından büyük ölçüde gerçekleştirilmiş durumda. Özdağ da bu siyasal alana uygun olarak kendisiyle özdeşleşen "Türkçü, göçmen karşıtı, ırkçı" söylem ve siyasetle "liderliğini" gösterip kendine yer

bulabiliyor.

Özdağ'ın söylem ve siyasetiyle de Zafer Partisi, siyasal alanın toplumsal alanda yarattığı şiddetle meyilli, "nesneleşmiş", "öteki kimliklere" nefret besleyen bireylerin gruplaşması "reaksiyon" vermelerini sağlayacak imkanı yaratıyor. Dolayısıyla Ümit Özdağ ve Zafer Partisi, AKP-MHP koalisyonunun "muhalifi" olmaktan çok onların oluşturduğu bataklıktan parsel kapmaya çalışan bir "rakip" olarak ortaya çıkıyor.

İttihatçılık ve Mustafa Kemal

Ümit Özdağ ve Zafer Partisi'nin var olan siyasal ve toplumsal alana sağladıkları uyumun benzeri kimi "farklılıklarla" birlikte ideolojik ve ekonomik alanda da görülüyor. "İlmüli İslam" modelinin Orta Doğu'da yenilgiye uğraması ve FETÖ'nün darbe girişiminin ardından Ergenekoncuların iktidar alanına girmesiyle Kemalizm ve Türkçülük, "sınırlı" da olsa tekrar ideolojik alanda var oldu. Başarısız Neo-Osmanlıcılık hamlesinin ardından yaşanan "değerli yalnızlık" dönemiyle analogi kuranlar İttihatçılık'ın da ideolojik alana eklenmesini sağladı.

Ümit Özdağ ve Zafer Partisi de İttihatçılık ve Mustafa Kemal'e kutsallık payesi vererek ideolojik alandaki yerini almaya çalışıyor. Kendi reaksiyonerliklerini İttihatçıların ve Mustafa Kemal'in "yıkılmakta olan" Osmanlı'yı ve "yok edilmek istenen" Türk milletini kurtarmakta gösterdiği "reaksiyonla" benzeştirerek meşruiyet sağlamayı hedefliyorlar. Özellikle işsiz, yoksul ve geleceksiz bırakılmış gençlerin "öfkesini" sentetik İttihatçı-Kemalist ideolojiyle harmanlamaya yoğunlaşan bu reaksiyonerlik ile partinin kitleselleşmesi de arzuluyor. Bu sentetik ideolojik hattın gölgesinde kalan ekonomik alanda ise Özdağ ve partisinin "ince" bir politika izlediği görülüyor. İşsiz ve yoksul insanlar ile geleceksiz kalan gençlere Kürtleri ve Arapları hedef göstermede başı çeken Özdağ'ın iki "ekonomik" hedefi bulunuyor. Birincisi "sınıfsal" öfkenin sermayeye yönelmesini engelleyip göçmenlere, Kürtlere, Araplara vb. yönelerek sönmelenmesini sağlamak. İkincisi de hedef gösterilenleri baskı altına alarak ucuz emek-gücü arzını sürdürülebilir kılmak. Bunlarla birlikte Arapların hedef gösterilmesindeki bir diğer amaç da "el koyma" isteği. İttihatçıların Ermeni ve Rum sermayesine el koymasına imrenen Özdağ, son dönemde ülkeye girişi artan Körfez sermayesinin birikimlerine el koyarak Türk burjuvazisine aktarmayı arzuluyor. Sonuç olarak Ümit Özdağ ve "Zafer" Partisi, izlediği politikalarla "aykırı" bir özne olduğu izlenimi yaratsa da sistemin "kodlarına" uyum göstererek nüfuzunu artırma çabasında. Bu çabanın "zafer"e ulaşım sağlayacağına sistemin çok yönlü krizlerinin gölgesinde halkçı dinamiklerin göstereceği mücadele de belirleyici olacaktır.

POLİTİKA

Oğuzhan Kayseriliolu

Sürecin kaderi netleşmiş değil, mücadelelerin içinden geçilerek belirlenecek.

Faşizmin inşası

Faşizmin inşa süreci içinde güçlü ve zayıf ögeler barındırarak sürüyor.

(...) 1. sayfadan devam

Öte yandan, muradımız anlaşılın diye süreci kabaca ikiye bölsük de, elbette o kadar basit değil; faşizmin inşası sürecinde çok farklı iç-süreçler aynı

anda yaşanıyor ve tek yönlü değil çok yönlü bir bakış sürecin bütünlüğünü kavramamızı sağlayacaktır. Faşizm, çözülmeyen ve üstelik sürekli yenileriyle

zenginleşen irili ufaklı krizlerle hatta bazen son Yargıtay kararında olduğu gibi şoklarla kendisini gerçekleştiriyor. Krizleri sadece bir zaaf değil, aynı zamanda faşizmin inşa sü-

recine ve aslında faşizmin kendisine içkin olgular, faşizmin normal ürünleri olarak görmek gerekiyor. Özellikle iktidarın MHP kanadının "gemileri yakmış" olduğu görülüyor, AKP ise daha temkinli ve gittikçe azalan oranda olsa da hala meşruiyet arayışında. Farklılık, faşist sürecin içindeki "görev bölüşümünde", ilkinin devlette, diğerinin hem devlette hem de toplumsal alanda iş görüyor olmasından kaynaklanıyor. Gittikçe huzlanarak ve kapsama alanını genişlete-

rek akan faşist inşa süreci, ilerlediği sürecin her aşamasında yarattığı yıkımın sineye çekileceği kapsayıcılıkta meşruiyet yaratmıyor. Meşruiyet sorunu yaşadıkça da, toplumsal güçlerde oluşup dışa vurmaya başlayan hoşnutsuzlukları ya da orada burada boy veren direnişleri gittikçe yoğunlaşıp daha geniş alana yayılan devlet şiddetini devreye sokarak ezmeye çalışıyor, hatta son dönemde MHP kökenli "sivil" şiddetin de yoklandığını görüyoruz.

Çözülme, parçalanma, direniş

Sürekli artan gerilim, iradeleri sürekli daha fazla basınçla baskılayarak çözülmeye zorluyor.

Faşizmin artık meşruiyet gözetmeden dengelessly hızlanan hamlelerinden, sürecin mimarlarından "artık başarabiliriz" diye düşündüklerini, ama hem de telaş içinde olduklarını ve fazla vakit kaybına tahammüllerinin kalmadığını anlıyoruz. Meşruiyet azalması ve

şiddet artışı, toplumsal ve siyasal yaşamı normalin çok üstünde bir hızla, parçalanmış olarak ve taşımakta zorlandığı gerginliklerle yüklü akmaya zorluyor. Ülkede her an irili ufaklı bir dizi olağanüstülük yaşanıyor. Sürekli artan gerilim, iradeleri sürekli daha fazla

basınçla baskılayarak çözülmeye zorluyor. Hem muhalif güçler hem de iktidar aynı zorlamanın baskısı altında. Sadece yaşam değil, bağlı olarak ülkedeki ulusal bütünlük de parçalanma eğik düzleminde hareket ediyor. Kürtlerde bir arada yaşama arzusu

azalırken, başka birçok toplumsal güç kendi özgün özerk alanlarında konumlanmaya doğru savruluyor. Özerk alanlar oluştuğunda, özerk var oluşların kendisi olma eğilimi güç kazanıyor, özerk alanlar arası ittifaklar ve savaşlar oluşmaya başlıyor, ulusal asabiyet içe doğru çökme eğiliminde. İşte, fazla derine girmeden siyasal ve toplumsal gerçekliğe öylesine bir bakış bile kaotik ortamın nasıl güç ve alan kazandığını gösteriyor. Toplum kaotik gerginlikleri taşımakta zorlanıyor. Ek olarak, bölgede her an parlama olasılığı taşıyan savaşın kapıyı çalması kaotik ortamı kaosa sürüklemeye potansiyeliyle yüklü. Küresel düzeyde yaşanan hegemonya krizinin yarattığı savaşların ön

cephesinde konumlanan Türkiye, söz gelimi İsrail-Filistin savaşının Lübnan'a ve sonra İran'a sıçramasının üstüne yükleyeceği şiddetli ek gerilimleri kaldırabilecek bir ulusal bütünlüğü/ dayanıklılığa/asabiyete ya da ekonomik ve askeri güce veya gerekli ittifaklara sahip değil. Üstelik, hepimiz görüyoruz, öylesi gelişmelerin yaşanması olasılığı hiç de güçsüz değil ve o durumda ülke coğrafyasının bölgesel ve küresel güç alanları tarafından "oyun alanına"/"ön cephe ülkelerinden birisi olmaya sürüklenmeye çalışılacağı açık değil mi? Ancak, özellikle vurgulamalıyım, sadece çözülmeye ya da parçalanma değil aynı zamanda halkçı demokratik bir zemine direnme eğilimi de oluşuyor

Tarikatlar, siyasal İslam, çeteler...

Tarikatlar, toplumsal ve siyasal yaşamın merkezine yerleştirilmeye çalışılıyor. Bu süreç ilerledikçe iktidar karşıtı güçlerin tepkileri artıyor, faşist süreç açısından riskler çoğalıyor, sürünlükler sürecin hızını kesiyor. Din, sermayenin ve diktatörlüğün güncel ihtiyaçları doğrultusunda yapılandırılarak siyasallaşılıyor. Siyasallaşmış din egemenlere bir açıdan halkı kendi istekleri yönünde konsolide etme imkanı verirken, öte yandan halkın yaşadığı zorlukların doğrudan sorumlusu olma gerilimiyle yükleniyor ve bu durum dinin üstündeki kutsallık halesini dağıtarak onu dünyevileştiriyor, eleştiriye açık hale getiriyor. Birçok bakanlık, bakanlıklara bağlı yerel idari birimler, valilik ve kaymakamlıklar, emniyet teşkilatı ve nihayet ordu tarikatlarca işgal edilmiş durumda. Diğer alanlarda pek de direnişle karşılaşmadan ilerleseler de ordu içinde sorunlar yaşandığı anlaşılıyor. Orduya yeni alımların doğrudan Erdoğan'a biat eden SADAT üzerinden yapıldığı iddia ediliyor. Sadece siyasal alanın merkezinde değil, toplumsal yaşamın ekonomi alanında da tarikatlar sermaye birikim havuzlarına dönüşüp, holdingleşti. Artık dünya nimetlerinden el etek çeken "takva" bir antika olarak müzeye kaldırıldı, tam tersine en bayağısından bir lüks yaşam edepsizce gözlerimize sokuluyor. Siyasal ve toplumsal yaşamda kazanılan mevzileri ve kapsadıkları kitleyi de hesaba katar-

şak, tarikatların iktidarın hedeflediği yeni düzenin kurucu güç alanları olarak yapılandırıldığı anlaşılıyor. Yaşam bir tarikatlar koalisyonunun üstünde yeniden yapılandırılmaya çalışılıyor. Tarikatlar yerellerde zaten bir kısmı doğrudan kendi müridlerinden oluşan devletin yerel teşkilatlarıyla ve yerel mafya çeteleriyle iç içe geçiyor. Bu tarz bir ilişkilennmeyle oluşan faşist siyasal ve toplumsal alan, içindeki bileşen güçlerin etki alanını genişletiyor. Sürecin karşısında oluşan tepkiler daha çok Kemalist laikliğin kutsanması zayıflığına sıkışmış durumda ve bu durum siyasal islamın iktidarlaşması sürecinin önünü açıyor. Solun iki önemli zaafı iktidarın güç kazanmasını ve muhalefetinin dar alanda sıkışmasını sağlıyor. İlk, sol, Kemalist laikliğe sıkıştıkça kendi bağımsız, halkçı-demokratik bir olgu olmaktan çıkıp toplumsal gerçekliğin dışında kendi başına bir mutlak doğru olduğu anlayışına savruluyor. Bu durumda, tam da zamani gelen laiklik hak ettiği siyasal güce ve toplumsal meşruiyete ulaşmıyor. Ve ikincisi, sol, İslamla onun reddiyesi basitliğinde ilişkilennmeye yetinip, İslamın halkçı-demokrat yorumu olasılığına ilgisiz kalıyor. İslam, bir siyasal ve toplumsal hegemonya mücadele alanı olma potansiyeli görmezden gelinerek, tarihsel derinliğinden gelen gücüyle faşist sürecin hizmetine sunuluyor.

Devlet, hukuk ve faşizm

Devlet basit bir baskı aracı değil, farklı düzeylerde yaşanan mücadelelerin alanıdır.

Can Atalay'a yönelik hukuksuzluğun savunulması sürecinde yaşanan süreç fiilen bir "Anayasasızlık" gerçeğini yarattı. İktidar alanının devletin içinde kazandığı mevzilere çok güvendiği, "Anayasasızlık" gerçeğinin yaratacağı anaförlerin kendi içinde ittifakı bile dağıtabilecek şiddetle gerilimler yaratabileceğini gözardı edip karşılanabilir riskler düzeyinde değerlendirdiği görülüyor. Bu süreçte, iktidarın en büyük güvencesi resmi-sistem içi muhalefet alanının şimdiye dek olduğu gibi durumu idare eden birkaç mız mız yaptıktan sonra köşesine çekileceğine inanması, sistem dışı muhalefetin de kendisini rahatsız edebilecek bir güç alanına sahip olmadığını saptaması olmalıdır. Akşener ve Davutoğlu'nun iktidar alanına sürekli göz kırpması ve adeta "davet bekler" bir konuşma yerleşmeleri iktidara güç veriyor. Özer-İmamoğlu iklisinin liderliğindeki yeni CHP önderliğinin alışlagelen CHP tarzından kopuşma yönündeki hamlelerinin gerçekliği, hiç olmazsa sistem içi bir muhalefet olup olmayacakları önümüzdeki kısa dönemde

belli olacak. Gerçek bir sistem içi muhalefetin yol aldıkça yeni kapasiteler edinerek güç kazanması mümkün olmakla beraber, geçtiğimiz yıllardaki tecrübeler bu yönlü bir gelişmenin düşük olasılık olduğunu gösteriyor. Evet, en demokrat burjuva devleti bile, küçük bir azınlığın halk üzerindeki baskı aygıtı olduğu gerçeğinin bir olgusu olarak, kendi içinde "gizli" ve "hukuk dışı" örgütlenmeler barındırır. Hatta, nispeten yüzeysel kapsayan "hukuk" derinlerdeki sert çekirdekten bakılınca sadece meşruluk kazanabilmek için katlanılması gereken bir yüküdür. Ancak, kriz anlarıdır ki, halkın zorlamalarını açığa çıkararak devletin derindeki çekirdeğini harekete geçirip görünür hale getirir, elini kolunu bağlayan "hukuk" ya da "anayasa" gibi bağları koparıp atan devletin vahşi-acımasız yüzünü gösterir. Ancak, elbette sadece iki zıt yönden bakış aşırı basitleştiricidir; evet, devletin yapısına bir bütün olarak egemenlik alanı olmanın kazanımları simniştir, ama devlet esas olarak görünen yüzüyle çekirdeği arasındaki "ara bölgede"

bir "melezlik" olarak kendisini gerçekleştirir. O basit bir baskı aracı değil, farklı düzeylerde yaşanan mücadelelerin alanıdır. Egemen fraksiyonların iç gerilimleri ve farklı bir düzlemde halkla egemenler arasında yaşanan gerilimlerin dayattığı "demokratik haklar" devlet alanı içinde sonuçlar üretir. Egemenliğin rutin günlük akışını sağlamak, sistemin rekabetçi ve anarşik yapısının ürettiği sorunları çözmek ve sisteme meşruiyet üretmek devletin farklı aygıtlarının işleyişleriyle düzene sokulmaya çalışılır. Kaldı ki, zaten burjuva anlayışla demokrasiyi bile sadece halkın kendisinden koparıp aldığı haklar düzeyinde barındıran ve bu hakların hiçbir zaman burjuva demokratik bir anayasal sistem haline sıçramasına izin vermeyen TC açısından durum çok daha vahimdir. Çıplak egemenlik tarzı sistemin her alanında bir biçimde yerleşmiştir, sık sık kendisini gösterir, unutulmasına izin vermez. Tam da bu yüzden ki, sosyalistler açısından, zaten tümüyle anti-demokratik nitelikte olan mevcut anayasamın çiğnenmesi

üzerine, söz konusu çiğneme gerçeğinin siyasal analizi ve ortaya çıkardığı gerçeklerin teşhirinin ötesine geçip, mevcut anayasayı korumayla sınırlı bir tutumu benimsemek, şimdiki ülke gerçekliğinin yarattığı rüzgarların önünde sürüklenmek, panikle çırpınarak sistemin bataklığına batmak anlamına gelir. Şimdi, özel bir kopuş sürecinde konumlanmak, Demokratik Cumhuriyet ve onun omurgası olacak Demokratik Anayasa parolalarını öne çıkarmak, siyasal ve toplumsal yaşamın bütün alanlarına böylesi bir hedef tarafından belirlenerek müdahale etmek, halkçı-devrimci bir bağımsız seçeneği parlatmak zamanıdır.

İşçiler, yoksullar, Kürtler, kadınlar, Aleviler, gençler...

Faşist süreç, sürekli skandallar yaratarak, irili ufaklı darbelerle halkı ve halkı savunan siyasi güçleri darbeleyerek, zenginleri daha zengin yoksulları daha yoksul yaparak, toplumu çürüterek, gittikçe daha fazla hukuktan kopuşup daha çok

şiddete ve demagojiye başvurarak, İslamı faşist sürecin bayrağı olacağı bir dönüşüme uğratarak halkı uyuşturarak ilerliyor, ilerlemeye çalışacak. Dinginlik beklentisine girmeden, fırtınalı bir denizde bata çaka yol almayı göze alarak, kao-

tik ortamın ve kaos olasılığının bilinçleri baskı altına alıp teslim almasına izin vermemek, faşist inşa sürecinin yarattığı yeni gerçekliği olduğu gibi görmeyi göze alıp uzun soluklu bir halk hareketini inşa etmek, o direnişin kurucu öncüsü ve savaşçısı

olmaya yönelmek gerekiyor. Faşist süreç var olduğundan daha geniş bir alanda toplumsallaşmakta ve sonuç alabileceği düzeydeki hamleler yapabilmek için yeterli meşruiyet üretmekte zorlanıyor. Son zamanlarda mevcut zayıf

halinden çıkıp yükselme eğilimini yoklayan işçi direnişlerini, yoksullaştırılmaya karşı yükselen öfkeyi, Kürtlerin, kadınların, Alevilerin ve gençlerin direnişlerini güçlendirme, ortaklaşma yönünde ivmelenme, protesto etmekle ya da sadece günlük

haklar kazanmakla yetinen değil kendi halkçı-demokratik düzenini inşa etmeye yönelen bir yapıya kavuşturma, bu kavuşmayı her an her fırsattan istifade ederek yeniden üretme zamanıdır.

Her gün yoksul genç askerler ölüyor, ocaklara ateş düşüyor.

Kürt bölgelerinde ölümcül çatışmalar

Kürt sorunu demokratik, özgürlükçü ve barışçı yollarla çözümlenebilecekken, askeri yollarla "ezme-çökertme" hülyasındaki AKP-MHP iktidarının faşist politikaları "sorunun" daha da derinleşip çetrefilleşerek halkların yaşamına, anaların-babaların yüreğine karabasan gibi çöküyor.

Ferhat Toros

Yer üstündeki "karlı koridorlarda" çatışmalar köpürürken, diplomasinin "kârlı odalarında" petrol sevkıyatı, dolarlar konuşuluyor; yerin altında ise ölen yoksul gençlerin "mühürlenmiş" cesetleri... Kuzey Irak'ta Kürt bölgesinde Türkiye hükümetinin/MSB'nin "pençe-kilit" adını verdiği, KÖH'ün de kendi eylemlerine "Devrimci operasyon" dediği bir süreç içinde, çatışmalar giderek şiddetleniyor. 22-23 Aralık 2023 günlerin de -ki Türkiye kamuoyuna ancak 25 Aralık'ta duyuruldu- yaşanan şiddetli çatışmalar neticesinde 18 asker öldüğü (bu konuda önce 6 asker dendi sonra 12 sonra muhalif basın ve açıklamalarda daha fazla ölümlerin olduğu/olabileceği söylendi) haberi yansıdı. 12 Ocak 2024'te benzer çatışmalarda 9 asker öldüğü belirtildi. Yaşananlar ve gelen acı haberler yeni bir durum değil elbette. 40 yılın bilindik haberleri gibi de okunabilir. Her gün yoksul genç askerler ölüyor, ocaklara ateş düşüyor; ama AKP-MHP Hükümeti/MSB, bazı olayları kendi politik keyfine (iç politikaya malzeme uyarlı) göre haber yaptığı için yeni bir şeymiş gibi algılanabiliyor. Ya da

yandaş basın 10 sayısından az asker ölümünün yaşanmadığı çatışmaları haberdan saymıyor mudur nedir?

Pençe-Kilit operasyonunun başlaması

22 Nisan'ı 23 Nisan 2021'e bağlayan gece yarısı, Kuzey Irak'taki Kürt bölgelerinin içlerine doğru Pençe-Kilit operasyonlarına başlanmıştır. Türk ordusu bir hücumla kendine Zap, Metina, Haftanın adlı yerleşkelerde yeni üsler oluşturdu. KÖH kaynakları da bu durumu doğrulamış ve bilinçli olarak bazı bölgelerden çekildiklerini açıklamışlardır. O günden bugüne çatışmalar çoğunlukla artan bir seyirde sürüyor. Şubat 2021'de Türkiye ordu birliklerinin düzenlediği Gere operasyonunda yaşanan fiyasko, AKP/MHP iktidarını/MSB'yi kısa bir süre durağanlığa itti; benzer durumu, İsrail'in Filistin halkına açtığı "Gazze savaşı" esnasında 2-3 aylık bir süre de de gördük. Cumhurbaşkanı Erdoğan, yapılan operasyonlarda sivil yerleşkeleri, ekonomik altyapıyı ve yaşam alanlarını vurmakla İsrail'i "suçluyor. Uluslararası kamuoyu Türkleri de İsrail'e "benzetir" diye mi korktu acaba? Ondan mı çatışmalar azalmıştı. Tam olarak bilmiyoruz tabii. Ama sonrasında Gazze savaşı

uzadıkça Türkiye bundan cesaret almış olacak ki şiddetin dozu tekrar arttı: sivil altyapıları bombalama, suikast, SİHA saldırıları el yükseltilecek devam ettirildi.

Çatışmalarda uç veren "yeni"ler

Öte yandan bu son olaylar oldukça "yeni" askeri, politik, teknik ve teorik konuları bilince çıkarmak için çok önemli. 2011 yılında Suriye'de savaş patlak verdiğinde, Türkiye'nin "taraf" olmasıyla savaşın derinliklerine girilerek, Türkiye, Orta Doğu ve Kürt sorunu denkleminde Türkiye "yeni bir konumlanma" başlamıştı. Bölge, hegemonya kriziyle yüz yüze kapitalist dünya dengeleri koşullarında Türkiye kendine bölgesel emperyalist güç devşirme hedefleriyle "Yeni Osmanlı" vizyonlu yönelim içine girdi; bu durum Kürt sorununun da yeni bir boyuta taşınacağını sinyallerini vermişti. Irak ve Suriye savaşları sonrasında KÖH güç kazanarak (özellikle İŞİD'le etkin bir savaş vermeleri başarılı olmaları) ABD ve Rusya ile kurduğu bağımsız diplomatik dengelerin, Kürtlerin uluslararası/devletlerarası politik bir denklemin önemli bir bileşeni haline geldiğinin somut-tarihsel göstergeleri olarak

saptayabiliriz.

Pençe operasyonları başladıktan üç ay sonra Temmuz 2022'deki "Malazgirt Zaferi" kutlaması esnasında Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Güney sınırlarımızı bir uçtan bir uca, 30 kilometre derinlikte bir koridorla güvence altına alana kadar mücadelemizin bitmeyeceğini buradan tüm dünyaya bir kez daha ilan ediyorum. Hep söylediğimiz gibi bir gece ansızın gelebiliriz. Hem de her yere gelebiliriz" demesi ise çatışmaların coğrafyasının daha da genişleyeceğinin Türkiye cephesinden doğru belirgin bir yönelimdi. Öyle de oldu. Operasyonlar, suikastlar, kalekollar, yeni üsler derken Türk askerleri artık "sınır ötesinde" de çatışarak büyük bir kaosa sürüklendi. İşte son asker ölümleri, öncesinde yaşanan "Gare fiyaskosu" bu bağlamda okunmalıdır:

1. Çatışmaların coğrafyası genişledikçe askerlerin Kürt güçleriyle çatışma riski artmıştır
2. Geniş coğrafya da üs kurmak

onların güvenliğini sağlamakta da zorluklara kapı aralıyor. Hareketli bir savaş konumunda hızlı-atak bir sağlık, barınma oluşturulamadığı ölçüde yaşam alanı daralıyor. 3. Bu nokta belki de en önemlisidir. Çatışmalar yıllara yayıldıkça taraflar "savaş araçlarında" sürekli kendini yeniliyor. Yenemediğin gücü büyütüyorsun. Çözülmedikçe gerçeklerin üstü de örtülemiyor. Kürt sorunu demokratik, özgürlükçü ve barışçı yollarla çözümlenebilecekken, askeri yollarla "ezme-çökertme" hülyasındaki AKP-MHP iktidarının faşist politikaları "sorunun" daha da derinleşip çetrefilleşerek halkların yaşamına, anaların-babaların yüreğine karabasan gibi çöküyor. Siyasi iktidar isterse çözüm ulaşılmaz değildir. Ölümden beslenen, faşizmle yoğrulmuş, din ile kutsanan çatışma döngüsünün ortasında, barışa kapı açacak insani, devrimci öz ve barışla özgürlüğe yönelik umut tükenmesin. Mücadelemiz halkların kardeşliği için.

Krize bulanan meşin yuvarlak

Rejimin yapılanması süreci ile sarmaş dolaş bir bütünlüğe kavuşan futbol dünyası bu bütünlüğün sonucunda her geçen gün daha fazla çürümektedir. Çürümenin yarattığı habitatta Fatih Terim Fonu gibi vurgunculuklar, çeteleşme, tribünlerde ırkçı, faşist örgütlenmeler ve buna bağlı terör kolayca yetişmektedir.

Haluk Koşar

"Gençliği bu kadar yakından ilgilendiren bir fenomenin, zaman zaman siyasetin ilgi alanına girmemesi olanaksız." diyor Fatih Terim, dilimize Futbol Asla Futbol Değildir ismiyle çevrilen Simon Kuper'in meşhur kitabının 1996 yılında çıkan ilk baskısının önsözünde. Futbol ve siyaset konusu açıldığında mutlaka bahsi geçen bir kitap ve bir figür. Kaderin cilvesi bu olsa gerek. Fatih Terim o günlerde yolun daha çok başlarında. Söylediği bu söz vardığı yeri düşünenecek olursak oldukça naif kalıyor. Kitabın çıktığı yıllarda Kürt halkına karşı en kanlı saldırıları gerçekleştiren ekip, Fatih Terim'in en yakın çevresiyken çevrenin bir kolunu da Fettullah Gülen cemaatinin oluşturduğu halen gözlerimizin önünde. Siyasetin ilgisi bugün Terim'in ifade ettiği, gençliğin fenomeni olmaktan daha öte anlamlar taşıyor. Faşizmin inşa süreci, bir girdap misali, bulaştığı her alanı içine çekip yutuyor. Girdabi oluşturan kaotik atmosfer, içine çekemediğini yarattığı basıncın etkisi altında bırakıyor. Direnemeyen yamuluyor. Sinemadan, edebiyata, müzikten spora kadar her alan bu sarmalın etkisinde bir o yana bir bu yana savrulup duruyor. Mevcut rejim, iktidar

olmadığı alanı çürüterek çökertiyor.

Futbol, bu alanlar içinde yeni yapılanan rejimde oynadığı farklı roller ile diğerlerinden ayrılıyor. Futbol en klişe tabirle kitleleri manipüle etmekten daha öteye geçiyor ve inşa sürecinin önemli aktörlerinden biri oluyor. Siyaset arenasında süren mücadele yeşil sahalarda da karşılığını buluyor.

Kara para, yeşil saha

Karmaşık uluslararası ilişkiler üzerinden ülkeye sokulan kaynağı belirsiz para Saray ekonomisinin en önemli kaynaklarından birisi. Dünyada yıllık 2 trilyon dolara yakın kaynağı belirsiz paranın aklandığı düşünülecek olursa sıcak paraya ihtiyaç duyan Saray rejiminin bu trafikte bulunma nedeni de daha iyi anlaşılır. Esasında kaynak belirsiz değil. Uyuşturucu ticareti, silah kaçakçılığı, insan ticareti, kaçakçılık, organ ticareti gibi faaliyetlerin yanında illegal bahis organizasyonları da bu paranın en önemli kaynaklarından birini oluşturuyor. Dünyada yıllık 1,7 trilyon dolar tutarında yasadışı bahis oynandığı tahmin ediliyor. Yasaların devre dışı kaldığı, bürokratik düzenlemelerin sistemin ihtiyacına göre kolaylıkla dizayn edildiği ülkeler bu organizasyonların en gözde mekanları arasında yer alıyor. Yani

Türkiye bu iş için biçilmiş kaftan.

Bahiste dönen miktar, organizasyonun saha dışında kalarak riske atamayacağı bir büyüklükte. Dolayısıyla riski en aza indirmenin yolu, saha içinde de organizasyonun ayaklarını yaratmak. Birçok bakan yakınından ilçe teşkilat yöneticisine kadar geniş rejim kadrosunun çeşitli kulüp yönetimlerinde yer alması bu açıdan tesadüf değil. Yani sahada hakem yumruklayan Ankaragücü başkanının AKP kurucusu olması son derece sıradan bir durum.

Alt liglerde fahiş fiyatlı maç biletlerinin tamamının satıldığı ama maça kimsenin gitmediği ilginç görüntüler ile paranın nasıl yasal dolaşıma sokulduğunun örnekleri herkesin gözü önünde yaşanıyor. Burada iktidar açısından önemli olan, paranın nasıl dolaşıma girdiğinden çok bu sürecin kimin denetiminde olacağı. Mücadele de bunun üzerine şekilleniyor. Yasadışı bahis üzerinde bir ucu Soylu'ya da dayanma ihtimali olan Dilan-Engin Polat operasyonundan Halil Falyalı cinayetine kadar geniş bir yelpazeye yayılan bu hegemonya savaşı ne kara para trafiğini ne de futbol üzerinde oynanan oyunları bitirme amacı taşıyor. Hukukun işlevsizleştiği, daha doğrusu toplumdaki ilişkilerin faşizmin inşa sürecine göre dizayn edilmesinde işlevlendirildiği bu süreçte Tuzla Spor Kulübü başkanı Mehmet Berzan İlhanlı ve bahis üzerinden para aklayan fenomenlerin davalarının savcılarındaki ani değişiklikler de bu hegemonya savaşının bir hamesi olarak okunabilir. Bu hamle sonunda nasıl bir hesap yapıldığı yakında görülebilir ama ortaya çıkacak sonuç, futbol dünyasından kirli ilişkilerin temizlenmesi değil aksine bu ilişkilerin inşa edilen yeni rejimin çıkarları etrafında yapılanmasından başka bir şey olmayacaktır.

Futbol çatışma sahasıdır

Saray rejimi açıkladığı Plan ve Program ile ekonomiyi büyük sermayenin çıkarlarına göre düzenleyen farklı sermaye gruplarıyla yine çıkara dayalı

çatışmaları da sonlandırmış olmuyor. Çatışma, hayatın her alanında fırsat bulduğu her anda açığa çıkıyor. Yılın son günlerinde Suudi Arabistan'da oynanacak olan Süper Kupa final maçının bir anda ülkedeki gerilimin patlak verdiği bir krize dönüşmesi de bu açıdan tesadüfi değil. Finalin Cumhuriyet'in 100. yılında Suudi Arabistan'da oynanacak olması, Kemalist cephe tarafından Arap karşıtlığı üzerinden bir tepki ile karşılanırken sonrasında yapılan açıklamalardan anladığımız kadarıyla Ali Koç tarafında futbolun endüstriyel ruhuna uygunluk ön plandaydı. Fakat tepkilerin gölgesinde maç günü açığa çıkan fırsatlar, meşruluk alanını bulduğu an bir krizle değerlendirilmekten de geri durulmadı. Koç cephesi için adeta bir win-win durumu yaşandı. Riyad'daki maçın rövanşı yurda döner dönmez oynanmaya başladı. Abdülkadir Selvi üzerinden başlatılan atak, her ne kadar Ali Koç olayın politika olmadığını iddia etse de son derece politiktir ve konu futbol değildir. Arabistan'daki kriz her ne kadar Saray rejimine karşı olsa da açığa çıkardığı enerji oldukça gerici eğilimler taşıyordu. İrkçi söylemlerle ortaya dökülen güruh, Kemalist laik şemsiye altına solun bir kısmını da alarak zafer sarhoşluğu içinde gündemi işgal etti. Hareketlenmeye yeltenen dalgamın gericiği eski-yeni rejim veya farklı sermaye grupları arasındaki çatışmadan emekçi halk için ilerici bir nitelik çıkmayacağını bir kez daha göstermiş oldu. Rejimin yapılanması süreci ile sarmaş dolaş bir bütünlüğe kavuşan futbol dünyası bu bütünlüğün sonucunda her geçen gün daha fazla çürümektedir. Çürümenin yarattığı habitatta Fatih Terim Fonu gibi vurgunculuklar, çeteleşme, tribünlerde ırkçı, faşist örgütlenmeler ve buna bağlı terör kolayca yetişmektedir. Ortaya çıkan bataklık kolektif bir oyun olan futbolun gelişeceği bir ortam değildir. Futbolun kurtuluşu faşizmin inşasına karşı halkçı zeminde verilecek bir mücadelenin kazanılmasıyla mümkün olacaktır.

EKONOMİ
Mustafa Durmuş

Zenginlerden alınan ek vergi öğrencilere bir öğün ücretsiz yemek oluyor

Zengini, sermayeyi vergilendirmeden ve bu vergilerle finanse edilen kamu harcamalarını insan ve toplum için faydalı ve doğa ile uyumlu hizmetlerle sınırlı tutmadan, bazı temel ekonomik ve sosyal sorunları çözebilmek mümkün değildir.

ABD'nin Massachusetts Eyaleti'nde geçen yıl bir uygulamaya başlatıldı. Zenginlerden alınan ek gelir vergisi ile temel eğitimdeki öğrencilere ücretsiz okul yemekleri, eskiyen toplu taşıma sisteminde ihtiyaç duyulan iyileştirmeler ve kamu üniversitelerinde okuyan öğrenciler için harçsız eğitim gibi, daha ziyade eğitimdeki sorunları gidermeye yönelik ek bir kamusal finansman sağlandı.

Kısaca, 1 milyon doların üzerinde geliri olan kişilerden yıllık yüzde 4 oranında ek vergi alınmasını öngören "Adil Paylaşım Değişikliği" ile bir yılda 1,5 milyar dolar ilave gelir elde edildi. Üstelik iddia edilen aksine, hiçbir zengin bu vergi yüzünden eyaletten ayrılmadığı da ortaya çıktı.

"Ayrımcı Vergileme"

Böylece "Ayrımcı Vergileme" tekniği kullanılarak belli bir vergi öğün bir amaç için toplanmış ve kullanılmış oldu.

Bu tür bir vergilemeyi sağlık ve alt yapı alanlarında da uygulamak mümkündür. Keza özü itibarıyla ayrımcı vergiler olan Türkiye'deki sosyal güvenlik amacıyla alınan vergi benzeri gelirleri (SGK primleri) daha etkin, verimli ve yerinde kullanabilecek sistemler geliştirilebilir. Böyle olunca da emekçilerimizi ve emeklilerimizi özel emeklilik sigortaları gibi geleceği belirsiz programlara muhtaç etmeye gerek kalmaz.

Yerelleştirme

İkinci olarak, bu örnek yerelleştirmenin ne denli etkin kullanılabileceğinin iyi bir örneğidir. Zira federalizm altında, merkezi yönetimin böyle bir vergiyi (doğal felaketler ve savaş halleri dışında) hayata geçirme ihtimali, bütçe kısıtları ve diğer öncelikler gibi gerekçelerle, zayıftır. Bu yüzden de yerel yönetimler hızlıca böyle bir vergi kararını bölgesel olarak hayata geçirebilirler.

"Tek Adam" istese!

Türkiye'nin aşırı merkezîyetçi bir yönetime sahip bir ülke haline geldiği biliniyor. Bu yüzden de, örneğin her türlü kararın iki dudağı arasında olduğu Cumhurbaşkanı istese, öğrencilere günde bir öğün ücretsiz yemek sağlamak da dâhil olmak üzere, eğitimle ilgili birçok sorunu vergileme ile çözebilir. Bunun için, vergi ödeme gücü yüksek olan zenginlerden daha fazla vergi almak ve bu geliri bu işlerde kullanmak yeterlidir.

Ancak neoliberalizme sadık siyasal İslamcı iktidar, pratikte tam tersini yapıyor ve vergilemeyi gerici bir biçimde hayata geçiriyor. Örnek olarak, büyük bir kısmı zenginlerin yararına olan 2,2 trilyon liralık vergi indirimi, istisnası ve muafiyeti yetmiyormuş gibi, "Şans Oyunları Vergisi"nin oranlarını da yarıya indirerek kumarhane patronlarının kasalarını dolduruyor.

Halka daha fazla kaynak ayrılması

Oysa ortada bir gerçek var. Zengini, sermayeyi vergilendirmeden ve bu vergilerle finanse edilen kamu harcamalarını insan ve toplum için faydalı ve doğa ile uyumlu hizmetlerle sınırlı tutmadan, bazı temel ekonomik ve sosyal sorunları çözebilmek mümkün değildir. Yani militarizme, savaşlara, faize ve otoriterleşmeye harcanan kaynaklar kesilmelidir. Tüm kaynaklar halkın ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmalıdır. Meselenin bir diğer boyutu bölgesel gelişkinlik farklılıklarıyla ilgilidir. Zira Türkiye'de bölgesel gelir farklılıkları çok fazla. Öyle ki Kürtlerin ağırlıklı yaşadığı Güney Doğu ve Doğu Bölge-lerindeki hane başına ortalama gelir Türkiye ortalamasının yüzde 49'u kadar. Yani Bölge halkı ülke ortalamasından daha yoksul durumda. Bunun kuşkusuz, ekonomik olduğu kadar, tarihsel ve

siyasal nedenleri de var. Ayrıca, yoksulluk sadece parasal bir gelir yetersizliği olarak da ele alınmamalıdır. Yoksulluk aynı zamanda, eğitim, sağlık, barınma, ulaştırma, iletişim gibi temel hizmetlere erişememekle ilgili de bir durumdur. Zira bu hizmetlerden farklı nedenlerle de olsa yararlanamayanlar yeterli geliri olmayan yoksullardır ve bu hizmetlerden yararlanamazlarsa ömür boyu yoksul kalacaklardır. Yani çok boyutlu yoksulluk göstergelerine bakılmalı ve ücretsiz, nitelikli kamusal hizmetlerin kapsamı tüm halkı kapsayacak şekilde geliştirilmelidir.

Hizmet sunumuna ilişkin kararlar yerelleştirilmeli

Bu yüzden de, merkezi yönetim ayrımcı vergileme uygulaması ile zenginlerden alacağı benzer bir ek vergi ile öğrenci yemeklerini ücretsiz sunabilir ve diğer temel kamusal hizmetlerden halkın, özellikle de yoksulların ücretsiz faydalanmasını sağlayabilir. Bunun için başvurulabilecek temel kalıcı finansman biçimi ilericiler vergilemedir. Ancak her bölgenin vergi kapasitesi farklı ve bazılarında yeterli olmadığından, merkezi yönetim bütçesi vergi gelirlerinin bir kısmı bölge halkları için bölge yönetimlerinde kullanılmalıdır. Yani finansman merkezden sağlansa da yerellik ilkesi gereği bu finansmanın

kullanımında yerel yönetimler de eşit biçimde söz sahibi olmalıdır. Bu da merkez-yerel yönetim ilişkisinin masaya yatırılmasını ve yerinden yönetim uygulamalarının güçlendirilerek hayata geçirilmesini gerektirir. Mart ayında yapılacak olan yerel yönetimler seçimlerini bu perspektiften de ele almakta yarar var.

"Hayırseverlik" değil "Yurttaşlık hakkı"

Burjuva iktidarlar genellikle vergilemeyi emekçilerin aleyhine kullandıklarından, yukarıda sayılan hizmetleri eksik ve nitelsiz sunular ve aradaki farkın da hayırseverlik mekanizmaları üzerinden kapatılmasını isterler. Bunun dini cemaatler için bir ideolojik ve örgütsel genişleme fırsatı ve imkânı olduğu açıktır. Oysa özellikle de kamusal hizmet sunumunda, başvurulacak en sakıncalı yöntemi hayırseverliktir. Zira böyle bir yol öncelikle, öğrencilerin ve ailelerinin cemaatlara ve yerel zenginlere, buradan hareketle de iktidara olan biat ilişkisini güçlendirir. İkinci olarak "eşit etkin yurttaşlık" yerine "kulluk" kavramını koyar.

Hayırseverlik sömürüyü gizliyor

Ayrıca hayırseverlik anlık olarak iyi bir şeymiş gibi görünse de, yoksulluğu meşru kılar çünkü yoksullar bir süre sonra yoksulluklarının gerçek nedenleri hakkında düşünmekten ya da yoksulluğu sorgulamaktan vaz geçerler. Öyle ki hayırseverlik yoksulluğun asıl nedenlerinin üzerini örter, yoksulun mücadele etmekte vazgeçmesini sağlar ve sistemin ömrünü uzatır. Hayırseverlikle, Şubat depremleri sırasında sergilenen, eşit durumdaki insanların, halkların kendi aralarındaki dayanışması ya da bazı belediye-lerin öğrencilere bedava yemek vermesi aynı şey değildir. Hayırseverlik yardımlarının asıl amacı kapitalizmin neden olduğu adaletsiz bölüşümün insanlar tarafından fark edilmesini önlemektir ve bu özellikle yapılırdır. Yardımı servet sahipleri yaptıkları sürece, bu servet sahiplerinin bu serveti nasıl bir yoksullaştırma ve sömürü ile elde ettikleri gerçeğini sorgulamamızı öner. Kısaca, sosyal adaletin olmadığı yerde hayırseverlik pislik örtmeye yarar. Ayrıca sözde hayırseverlik kisvesi altındaki bazı

"Yoksulluğun hiç olmadığı bir toplumsal düzen inşa etmeliyiz"

Oscar Wilde'nin dediği gibi: "Yoksulluğu yoksullara yardım ederek ortadan kaldırmak mümkün değildir. Doğrusu, yoksulluğun hiç olmadığı bir toplumsal düzen inşa etmektir. Tarihte köle sahipleri kölelerine iyi davrandıklarında köleliğin açığa çıkmasını önleyebildiler. Çok kötü köle sahipleri ise kölelere yaptıkları zulüm ile aslında kölelere iyilik yaptılar. Çünkü hayırseverlik insanın gardını düşürür, etik yargılarını alt üst eder."

EMEK

Metal işçileri ipleri eline almalı

Sendikal bürokrasinin sendikal saltanatına karşı işçilerin kendilerinin yönetiminde oldukları sendikaları hayata geçirmek zorundayız. Bunu başaramadığımız sürece kaderimizi sendikal bürokrasi ile patronların ellerine teslim etmiş olacağız.

Ozan Yurdakul

(...) 1. sayfadan devam

İşçiler yeni yıla zamlar ve artan kira ödemeleri ile girdi. Her gün "Evime eklemek götürebilecek miyim?" kaygısını yaşarken patronlar 2023 yılında işçilerin alın teri üzerinden heybeleri doldu taşı.

Sözleşme süreci

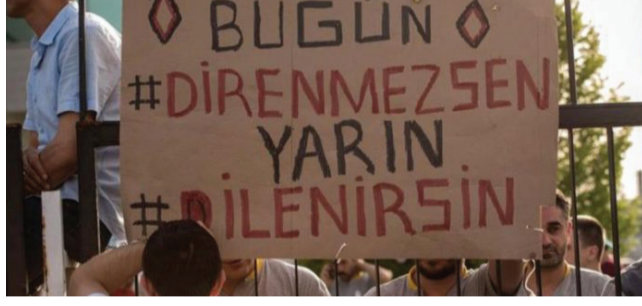
MESS öncelikle sözleşmenin üç yıllık olmasını talep etmiş, ilk 6 ay için yüzde 35, diğer 6 aylık periyotlar için TÜFE oranında artış önermiştir. Sosyal haklara ise birinci yıl için yüzde 65, ikinci ve üçüncü yıllar için de TÜFE oranı kadar artış teklif edilmiştir. MESS ayrıca, bazı esnek çalışma düzenlemelerinin sözleşmeye dahil edilmesini ve tamamlayıcı sağlık sigortasını düzenleyen maddenin sözleşmeden çıkarılmasını da talep etmiştir.

Uyuşmazlık tutanağı sonrası yapılan ilk toplantı, 29 Aralık 2023'te MESS ve sendika temsilcileri ile İstanbul'da yapıldı. MESS teklifini yüzde 50'ye çekti. Sosyal haklara daha önce yaptığı yüzde 65 zam teklifini ise yüzde 80'e çıkardı. Sendikalar ise kabul edilemez teklifleri reddetmeyi ve görüşmeyi sonlandırarak masadan kalkmıştı. 4 Ocak 2024'te MESS ve sendika temsilcileri İstanbul MESS binasında bir toplantı daha yapıldı. MESS daha önce yaptığı yüzde 50 zam teklifini yüzde 60'a çekti. Sosyal haklara daha önce yaptığı yüzde 80 zam oranını yüzde 85'e çekti.

Sendika temsilcileri bütün bu zam tekliflerini yetersiz bulup yapılan görüşmeyi kabul etmemiş ve görüşmeyi sonlandırmıştır.

Grev kararı ve sendikaların grev tutumu

İşveren sendikası MESS ile yürütülen Toplu İş Sözleşmesi sürecinde anlaşma sağlanamaması üzerine sendikalar grev kararı aldı. Yürürlükteki yasalara gereğince resmi arabulucu sürecinin başlamasının ardından, resmi arabulucu tarafları uzlaştıramamış ve arabulucu tarihi bitmiştir. Arabulucu raporu (9 Ocak 2024 Salı günü) sendikalara ulaştırılmıştır. Ülkede

artan enflasyon karşısında hayatın her geçen gün pahalalandığının, başta çalışan işçiler olmak üzere halkımızın geçim sıkıntısı yaşadığını biliyoruz. Metal İşçileri artık sözün bittiği yerde, bıçağın kemiğe dayandığı noktadadır. TİS sürecinde sözleşmede insan onuruna yaraşır bir ücret, insanca bir yaşam elde etmek için sonuç almaya kadar eylemlerine devam edecekler. Bu amaçla Türk Metal (Türk-İş) grev uygulamasında gün belirlemezken grevi ilan etmiştir.

Grev kararı sonrası bir görüşme daha

Grev kararı sonrası ilk toplantı 13 Ocak'ta yapıldı. Bu toplantıda ilk 6 ay için saat ücretlerine, önce yüzde 32 zam yapılmasını, yüzdelik zam uygulandıktan sonra saat ücretlerine seyyanen 20,5 TL zam yapılmasını, daha sonra ise 10 yıllık kademle sınırlı olmak üzere yine saat ücretlerine her kadem yılı için 1,5 TL zam yapılmasını teklif edildi. MESS'in teklif ettiği bu zam paketinin ortalama ücrete toplam getirisi yüzde 73 oranında. MESS ayrıca sosyal yardımlara 1 Eylül 2023 tarihinden geçerli olmak üzere

pılan oturumda anlaşmayla sonuçlandı. Taraflar 17 Ocak günü yeniden bir araya gelerek, 2023-2025 dönemi MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya vardı. Ücretlere alınan toplam zam ilk 6 ay için yüzde 98, yıllık ise yüzde 157,4 oldu. Sosyal yardımları da eklediğimizde ilk 6 ay zammı yüzde 105,1 oldu.

yıllık yüzde 90 oranında zam teklif etti. Sonraki altı aylar için ücretlere, ilgili altı ayın enflasyonu oranında, sosyal haklara ise yıllık enflasyon oranında artış teklifini yinelemiştir. Sendika temsilcileri talepleri reddetti ve masadan kalktılar. Sendika temsilcileri ve Metal Sanayicileri İşverenleri Sendikası (MESS) arasında 26 Eylül 2023 günü başlayan ve 150 bin işçiyi ilgilendiren Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri, 17 Ocak 2024 günü MESS Genel Merkezinde ya-

şılama yapıldı. Taraflar 17 Ocak günü yeniden bir araya gelerek, 2023-2025 dönemi MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya vardı. Ücretlere alınan toplam zam ilk 6 ay için yüzde 98, yıllık ise yüzde 157,4 oldu. Sosyal yardımları da eklediğimizde ilk 6 ay zammı yüzde 105,1 oldu.

Göründüğü gibi MESS metal işçilerinin talep ettiği ücret ve sosyal haklara yaklaşmamakta, sendikalar da süreci etkili bir biçimde yönetmemektedir. Sendikalar işçilerin hakkı olanı alması için üretimi etkileyecek eylemler yapması lazım. Öyle yemekhanelerde işçinin mola saatlerinden alıp çatal, bıçak ile ses eylemleri olmaz. Kazanmak için üretim saatinde iş durdurma eylemleri yapmak zorundayız. Kapitalist kan emici patronların, sefalet ve açlık zam tekliflerini reddetmeye devam etmeli. İşçilerin tüm talepleri ve kazanılmı tüm haklarının arkasında durulmalı. İşçilerin komitesi, öz örgütlülüğe dayalı grevlerinin önu açılmalıdır. Sendikal bürokrasinin sendikal saltanatına karşı işçilerin kendilerinin yönetiminde oldukları sendikaları hayata geçirmek zorundayız. Bunu başaramadığımız sürece kaderimizi sendikal bürokrasi ile patronların ellerine teslim etmiş olacağız.

Etkili eylem istiyoruz

Göründüğü gibi MESS metal işçilerinin talep ettiği ücret ve sosyal haklara yaklaşmamakta, sendikalar da süreci etkili bir biçimde yönetmemektedir. Sendikalar işçilerin hakkı olanı alması için üretimi etkileyecek eylemler yapması lazım. Öyle yemekhanelerde işçinin mola saatlerinden alıp çatal, bıçak ile ses eylemleri olmaz. Kazanmak için üretim saatinde iş durdurma eylemleri yapmak zorundayız. Kapitalist kan emici patronların, sefalet ve açlık zam tekliflerini reddetmeye devam etmeli. İşçilerin tüm talepleri ve kazanılmı tüm haklarının arkasında durulmalı. İşçilerin komitesi, öz örgütlülüğe dayalı grevlerinin önu açılmalıdır. Sendikal bürokrasinin sendikal saltanatına karşı işçilerin kendilerinin yönetiminde oldukları sendikaları hayata geçirmek zorundayız. Bunu başaramadığımız sürece kaderimizi sendikal bürokrasi ile patronların ellerine teslim etmiş olacağız.

Röportaj: Asır-Plast İşçilerinin direnişi ve kazanımları

Röportaj: H. Arıkuşu

Direniş nasıl başladı ve devam etti, anlatır mısın?

Sadık Y.: İstanbul'un Kartal ilçesinde jelatin ve streç üretimi yapan ASIR PLAST adlı işletmede bir süredir işçilerin maaşları ödenmiyordu. "Ham maddemiz yok, bir hafta sonra gelmiş olacak ve hızlı ve yoğun bir şekilde üretimimize devam edeceğiz. Haftaya pazartesiyeye kadar izinlisiniz" diye işçileri oyalayan patronlar bir anda kayıplara karıştılar. Makineler dâhil birçok maddi değeri yüksek olan ürünleri çıkartıp fabrikanın içini boşaltmışlardı. Haber alınır alınmaz fabrika önünde tüm çalışan işçiler, yurt dışına kaçtıkları iddia edilen patronlar hakkında savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını, ödenmeyen tazminat ve maaşları alana kadar mücadele edeceklerini ifade ettiler.

Biz de Toplumsal Özgürlük Partisi'nden işçiler (ben de bir metal işçisiyim), üniversite öğrencileri olarak başından sonuna kadar direnişe müdahil olduk.

İşletme de kaç işçi çalışıyor ve direnişe kaç kişi katıldı?

120 kişi çalışıyordu. 90 kadar işçi dönüşümlü olarak eylemlere katılıyordu. Sonra nasıl devam etti direnişiniz? İlk toplanmadaki kararlılık belirtildikten sonra bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Asır-Plast işçileri gerçekleştirdikleri ilk basın açıklamasında: "Bizlerin emeğiyle, alın teriyle milyonlarına milyon katanlar, bizleri yok saymış 1,5 aylık maaşlarımızın ödemesini yapmamış tazminat haklarımızı gasp etmiş bizi zor yaşam koşullarında kıramız, kredimizi, çocuklarımızın eğitim masraflarını ödeyemez hale getirmiştir. Çalışan haklarımızı geri almak için mücadeleye devam edeceğiz ve biz birlik olan işçiler hep birlikte kazanacağız." diyerek direniş başlatıldı. Açıklama sonrasında önce savcılığa suç duyurusunda bulunmak üzere 90 kadar işçi E-5 üzerinden yürüyüşle Kartal'daki Anadolu Adliyesi önüne gidip; yaşanan durum ile ilgili polislerinin tüm engellemelerine rağmen basın açıklaması gerçekleştirildi ve savcılığa suç duyurusunda bulunuldu. Sonrasında toplantılar yaptık, dayanışma kanalları oluşturduk. Gerek maddi gerek manevi dayanışma ve birlikte hareket etme olanaklarını zorladık. İlk etapta karşımızda bir muhatap bula-

madık. Sadece "hukuk yolu" olarak suç duyurusunu bağlı kalmayacağımızı, direnme hakkımızı kullanacağımızı kendi "fili meşru" hukukumuzu oluşturacağımızı belirttik. Bunun üzerine mücadeleye devam ettik. Fabrika içinde kalan makinelerin de çıkışı engellemek için fabrika önünde nöbet tutulmaya başlandı.

Direnişlerinin 10. gününde fabrika önünde açıklama direnişteki işçiler, patronların Türkiye'ye giriş yaptığını söylediğini kaydederek Çalışma Bakanlığı'na görevi çağırıldı. Sonrasın da her akşam fabrika önünde eylem gerçekleştirildi. 17.gününde fabrika işgali gerçekleştirerek fabrika içinde nöbet tuttuğumuz esnada polislerin fiziksel şiddet ve biber gazı ile müdahalesine maruz kalmıştık.

Polisin bu müdahalesine karşı işçilerin tepkisi nasıl oldu?

İşçiler önce çekinseler de bu bir can pazarıydı tabii. Meşru olarak haklarını savduklarını dile getirerek cesaretlendiler. Hakları için direnen işçiler sermayenin bekleliğini yapan polislerin yapmış olduğu saldırıyı püskürtüp fabrikadaki nöbetlerine devam ettiler. Sonraki günlerde karşılarına çıkmayan patronları teşhir edip patronların yaşadığı evlerinin önünde eylemsellikler gerçekleştirildi.

Direnişinin 28. gününde işçiler ile iletişime geçen işverenler fabrikanın devir teslim işleri olacağını ve sonradan maaş ve tazminatlarının yatırılacağına dair beyanda bulundular. Sonuçta direniş ve birlik içinde olan işçiler belli bir kazanım/başarı elde ettiler. Maaşlarının tamamını aldılar ama tazminatları henüz ödenmiş değil. Görüşmeler ve mücadele devam ediyor.

Son olarak ne söylemek istersin?

Örgütlü mücadele kazandırıyor. Direniş işçilere öğreticiliği ve verdiği irade bambaşka; işçiler ülkenin farklı bölgelerindeki sürdürdüğü direnişlerle de dayanışma içinde olmak moral veriyor. Örneğin Bizlerin direnişi esnasında Urfadaki ÖZAK işçilerinin direnişi böyle oldu. Biz de onlarla dayanışma eylemine katılarak işçilere birlik beraberliğimizi ilettik. Gücümüz birliğimiz, direnişimiz ve örgütlülüğümüzden geliyor.

Motokuryeler 100.000 TL kazanıyor mu?

Bu haberlerin kaynağı Vigo kurucu ortağı Ali Cicioğlu'dur. Motokuryeler arasında yürüttüğümüz çalışmalarda böyle bir parayı alabilen motokurye ile henüz karşılaşmadık. İşin aslı da zaten böyle değil.

Kubilay Çelik

Asgari ücrete yapılan zam ile birlikte; sigortasız, kayıt dışı, kendi hesabına çalışan ya da bağımsız işçi gibi isimleri alan tüm çalışanların yeni ücretleri belli oldu. 2024 yılı işçi ücretlerinin açıklanması sonucunda asgari ücret tüm çalışanların gerçek ücreti oldu. Bu zammın motokuryelere uygulanması ise sosyal medya, haber ajansları ve bazı TV kanallarına komu oldu. Bu duruma bir açıklık getirmek gerekiyor.

Vigo ortağının yalanı

Bu haberlerin ortaya çıkma kayna-

ğı olan, sosyal medyada da bolca girişimcilik videosu bulunan Vigo kurucu ortağı Ali Cicioğlu'dur. İhlas Haber Ajansı'na verdiği röportajda motokuryelerin 100.000 TL kazandığını öne sürmüştür. Tam açıklama ise şöyledir: "Paket bonuslarla birlikte kazançları büyük oranda artırdık. Bugün Beşiktaş, Beyoğlu, Şişli ve Sarıyer bölgelerinde çalışan bir motokuryemiz, haftanın 6 gününü ortalama 40 paket ile çalışması halinde ay sonu kazancı 100 bin lirayı aşacak". Biz motokuryeler arasında yürütmüş olduğumuz çalışmalarda böyle bir parayı alabilen bir motokurye ile henüz karşılaşmış bulunmamaktayız. İşin

aslı da zaten böyle değil. Ali Cicioğlu motokuryelerin günde 40 paket atmasını önermektedir. Büyük hızlı teslimat şirketlerinde ortalama saat başı atılan paket sayısı iki ya da üçtür. İki paket atarak 20 saat ya da üç paket atarak 13 saat motokuryelerin çalışmasını önermektedir. Yani kuryeler yalnızca bu hayata çalışmak için gelen insanlar muamelesi yapmaktadır. Ücret konusunda ise yine aynı anda taşınan çoklu paketlerde ücretlendirme düşmektedir. Yani aynı anda birden fazla taşınan paket sayısının ücretleri paket sayısı arttıkça düşmektedir. Yine gün içinde 40 paketi 10 saatte taşımak için ise saatte dört paket, on beş dakikada bir paket taşımak gerekmektedir. Tüm bu kurulan mantık motokuryelerin daha "hızlı sürmesini", daha hızlı paket taşımalarını sağlamak için geliştirilmiştir.

Hızlı sürmek öldürüyor

Ülkenin her yerinde motokuryelere, "hızlı sür" denilerek iş cinayetlerinde yaşamlarını yitirmelerine sebebiyet veriliyor. Bu ülkenin tüm sokaklarında motokuryelerin kanlıları, canları ve emekleri var. Bununla birlikte binlerce motokurye ise ağır veya hafif şekilde yaralanıyor, hatta kalıcı engeller oluşuyor ve emek sürecinin dışına itiliyorlar. Bu yaralanmalar sonucunda motokuryeler haftalarca, aylarca çalışamadıkları için geçinmiyorlar. Ali Cicioğlu, motokuryelerin günde

40 paket taşımalarının sonucunun nereye vardığını iyi biliyor. Lakin bu ülkede işçilerin canları pahasına çalıştıklarını biz her seferde bu patronlara anlatmaya ve bu iş cinayetlerini durdurmak için var gücümüzle mücadele etmeye devam edeceğiz. Trendyol gibi küresel kapitalist bir şirket bile hesaplamalarını 33 paket üzerinden yürütmüştür.

Motokuryeye asgari ücret

Benzin, Bağ-Kur, %20 KDV, %20 gelir vergisi, stopaj, yemek, muhasebe, motor bakımı, teknik ekipman, donanım aletleri tüm bu giderler düşüldüğünde kuryenin elinde ancak karnının doyurabilecek bir ücret

kalıyor. Kendi hesabına çalışan mantığını, parça başı ücret alma çalışma biçimini Kapitalde Marx, patronlar için en kârlı çalışma biçimi olarak sunmuştur. Değişen hiçbir şey yok. Sermayenin daha fazla kâr elde edebileceği tüm çalışma biçimleri küresel kapitalizme göbekten bağlı Türkiye ekonomik yaşamının içine de hızlıca girmeye devam ediyor. Motokuryeler insani çalışma ve yaşam koşullarında çalıştığında ise ellerine yalnızca asgari ücret geçebiliyor. Daha iyi bir yaşam için mücadele etmek ve kendi kaderimizi elimize almalyız.

DÜNYA

Kapitalizmin krizi dünyayı savaş alanına çeviriyor.

Yeni yılda Ukrayna Savaşı

Savaşın Ukrayna için daha kötü bir şekilde değil, öngörülebilir bir gelecekte sona ereceğine dair bir inanç olduğu için daha derine iniliyordu, ancak şimdi bunun yakın zamanda bitmeyeceği ve sonucunun Ukrayna için oldukça felaket olacağı açıkça ortaya çıktı.

Efecan Özcan

2023 Kasım ayında Ukrayna Silahlı Kuvvetleri Genelkurmay Başkanı Zalujniy The Economist dergisine röportaj vermiş ve Kiev yönetimi konusu ne olursa olsun bu röportajı bir kalkışma olarak değerlendirme eğilimi göstermişti. Zira Ukrayna'nın başta ABD olmak üzere Batılı müttefikleri artık Zelenskiy ve yakın çevresinin kaybedilen toprakları geri alabileceklerine inancı yok. Bu yüzden de 2023 sonbaharı itibarıyla Ukrayna'ya mevcut toprakları koruma ve kayıpları azaltma stratejisi telkin ediliyor. AB'nin de Polonya ve Çekya gibi silah endüstrisi olanlar dışında kalan ülkelerinde enflasyon ve yüksek işsizlik sorunları kriz yaratırken, Ukrayna'nın süregelen yardım taleplerine cevap verecek ne cephaneleri ne de kasalarında parası kaldı.

Rusya

Rusya 2022 yılında, savaşın başladığı 24 Şubat tarihinden itibaren ardi arkası kesilmeyen yaptırımlarla ciddi anlamda ekonomik tahribat yaşamış ve ülke içi ekonomik kriz boy göstermişti. Ama Sovyet altyapısını ve Sovyet fabrika modelini hızlıca kendi savaş ekonomisine uyarlayan Rusya, kısa sürede bu süreci atlattı. Savaşın ilerleyen dönemlerinde savaş ekonomisinin tesis edilmesi için silah, mühimmat, tank vb. savunma araçları fabrikalarının sayısı artırıldı. Ayrıca kaynak konusunda oldukça bağımsız bir ülke olması Rusya'yı bu savaşta ekonomik olarak da tüm yaptırım hamlelerine rağmen öne çıkarıyor.

Ukrayna

Ukrayna tümüyle dışa bağımlı olan ve 90'lardaki çözülme sonrası tasfiye edilen Sovyet altyapısından bugün neredeyse eser kalmamış durumda. Ukrayna

bugün tamamen NATO, ABD ve AB elinde kukla konumuna düşmüş, kendi iktidarı için halkının ölümlerini bütünüyle önemsemeyen Vogue dergisine kapak olmayı çok daha önemli bulan bir yönetime sahip. Bu kötü gidişatın tabii bir neticesi olarak da askeri çevrede ve toplumda ekonomik krize ek olarak siyasal bir kriz mevcut. Ukrayna Genelkurmay Başkanı Zalujniy'in yabancı basına demec vermesi meselesi esasen Batı'nın da menfaatleri doğrultusunda daha mantıklı kararlar alabilecek yeni bir lider arayışı olduğu iddiasını güçlendiriyor. Ukrayna insan gücü dışında herhangi bir elle tutulur kaynağa sahip değil. Kendi silahlarını üretecek fabrikaları olmadığı gibi askeri teçhizatı da dışarıdan almak zorunda. Tahıl ihracatı dışında elinde kalan ekonomik bir güç yok ve bu ihracat da çok sınırlı. Bu nedenle Zelenskiy ve ekibi kapı kapı dolaşarak askeri yardım paketleri dileniyor. Tüm

bu savaş sürecinde Batı'ya verilen tavizler artık kapitülasyon olarak değerlendirilebilir, zira yıkılan yerlerin imarından değerli arazilere kadar AB ve ABD'ye türlü türlü vaatlerin olduğuna dair söylentiler kulislere konuşuluyor. Artık silah, tank, mühimmat bir yana dursun, Ukrayna'da cepheye savaşacak asker sıkıntısı olduğundan yurtdışındaki erkek yurttaşların ülkeye çağrıldığı bir döneme giriyoruz. İddiaya göre 50 ilâ 500 bin askeri personel ihtiyacı için Ukrayna yabancı asker yardımı almayı düşünüyor. İşte böyle bir şey gerçek-

leşirse şayet, Putin'in yıllardır altını çizdiği olay meydana gelir: Ukrayna'da fiili olarak savaşa katılan ülkeler, Rusya ile doğrudan savaşa girmiş olur. Diğer yandan Ukrayna ABD senatosuna ve AB parlamentosuna bağımlıdır ve bu süreçte bağımlı olduğu merkez kapitalist ülkelerden gelecek yardımın gecikmesi daha fazla toprak kaybına hatta ve hatta Zelenskiy iktidarının devrilmesine neden olabilir.

Barış

Savaşın ilk 6 ayında gerçekleşen ve başarısız geçen taarruz sonrası süreçte yapılan ve yıpratma savaşı sırasında meydana gelen benzer krizler ile köşeye sıkışan Rusya, barış görüşmelerinde eli güçsüz olduğundan birçok noktada taviz verebilir durumdaydı. Ancak Zelenskiy ve Batılı müttefikleri Donbass meselesini bütünüyle bitirmek ve hatta Rusya'nın tanınmıyor olsa da tamamen egemenliğine kattığı Kırım'ı da geri almadan barış düşünmüyorlardı. Şu anda gelinen noktada ise, Ukrayna yaz taarruzunda da istediği etkiyi yaratamadı ve askeri kayıpları aldığı yardimlarla bile karşılayamayan bir ekonomik siyasi buhranın içine düştü. Şimdi yapılacak herhangi bir barış görüşmesinde bırakın Rusya'nın toprak talebini, ABD yönetimindeki elitler barış için Ukrayna'nın bölünmesi gerekliliğini konuşmaya başlamış durumda. Diğer yandan Polonya ve Macaristan da tarihsel toprakları için zayıflamış ve ekonomik olarak

bütünüyle Batı'ya bağımlı hâle gelmiş bir Ukrayna'dan toprak talebinde bulunmaktalar.

Sonuç

Daha önce, savaşın Ukrayna için daha kötü bir şekilde değil, öngörülebilir bir gelecekte sona ereceğine dair bir inanç olduğu için daha derine iniliyordu, ancak şimdi bunun yakın zamanda bitmeyeceği ve sonucunun Ukrayna için oldukça felaket olacağı açıkça ortaya çıktı. Batı'nın tedarikleri de zirveye ulaştı ve ardından azalmaya başladı: Ukrayna'nın ortakları askeri üretimlerini yeterince yüksek bir hızda artırmamıştı üstesinden gelemedi. Ayrıca dünyada başka büyük krizlerin yaşanmadığı ve her şeyin Ukrayna'ya verilebileceği zaman penceresi de kapandı. Şimdi İsrail - Filistin savaşı var, Tayvan'da sular ısınıyor ve bu sebeple Ukrayna daha önce aldığı finansal desteği artık alamayacak. Rusya'nın savaş ekonomisi bölümünde ifade edildiği gibi savaşın mutlak zaferi için iktisadi planlamasını ve örgütlenmesini gerçekleştiren Rusya devletinin kapitalist zümresi, yıpratma savaşı stratejisine devam ederek Dünya'daki diğer gelişmelerin de etkisiyle savaşta konumunu güçlendirdi. 2024 yılı içerisinde savaşın gidişatı ne olur kes-tirmek çok güç olsa da ABD başkanlık seçimleri Ukrayna'nın durumunu doğrudan etkileyeceği benziyor.

Vogue Dergisi kameralarında Ukrayna First Lady'si Olena Zelenska

Savaş ve "Sabır"

Kapitalizmin krizi dolayısıyla büyüyen hegemonya mücadelesi ABD'nin bölgeye tamamen girmesine sebep olduğu takdirde bu "özen" ve "sabır" bozulabilir. Sabırın ve özenin bozulması ise Orta Doğu'nun daha önceki savaşları aratacak derecede kan denizine dönmesine neden olabilir.

İsrail'in Beyrut'ta öldürdüğü Hamas Siyasi Büro Başkan Yardımcısı Salih el Aruri'nin cenazesi

C. Malatya

Geçtiğimiz yılın son çeyreğinde Orta Doğu'da harlanan savaş ateşi büyümeye devam ediyor. Savaş ateşinin büyüme hızı, önceki dönemlerin aksine, atılan onlarca oduna rağmen düşük bir oranda seyrediyor. Oranın düşüklüğünde ise küresel hegemonlar ile bölgesel ve yerel güçler arasındaki egemenlik mücadelesinin oluşturduğu hassas dengelerinin payı büyük.

İsrail savaşı büyütme istiyor

Bölgedeki savaş ateşinin baş suçlusunu olan İsrail, Gazze Şeridi'ne bütün gücüyle saldırıyı sürdürürken ateşi büyütme de çalışıyor. İran Devrim Muhafızları'nın Suriye'deki komutanı Seyyid Razi Musavi'yi vuran İsrail, sonrasında Ha-

mas Siyasi Büro Başkan Yardımcısı Salih el Aruri'yi de Beyrut'ta öldürdü. Bu iki olayın ardından eski Kudüs Gücü Komutanı Kasım Süleymani'yi anma töreninde gerçekleşen iki bombalı saldırıda 103 kişi öldü. Özel hedeflere ve sembolere gerçekleştirilen bu saldırılar İsrail'in çok yönlü politikalar izleyerek bölgede hegemon güç olmayı hedeflediğine işaret ediyor. İlk olarak İsrail, hamlelerinin hepsini askeri saldırılarla yapmasının da gösterdiği üzere uzun süredir beklediği savaş ateşini bölgeye yaymak istiyor. Kendisini ABD emperyalizminin ileri karakolu olarak var eden ve süreç içerisinde savaş makinesine dönmüş İsrail'in, Suriye ve Yemen'deki savaşların durması ve İran ve Suudi Arabistan arasında gelişen ilişkilerden dolayı bölgede savaşın ateşinin düşmesi nedeniyle "varlık nedeni" ve "güç kullanma meş-

ruiyeti" bölgede sorgulanmasına neden olmuştur. Bu sorgulanma ülke içine de sıçramış ve Yahudi halkında Netenyahu şahsında ırkçı ve işgalci Siyonist rejime yönelik tepkilerin ve eylemlerin çoğalmasını sağlamıştır. Gazze'ye başlatılan saldırılar ise sorgulamaların bir süreliğine dinmesini sağlasa da kapatamamış durumdur. Üstelik Gazze'de sonuca varılamamış olması ve Netenyahu'nun savaşta istifade ederek faşizan yasaları geçirmeye çalışması dışında ve içeride tepkilerin tekrar başlamasına neden oldu. Bu durum İsrail yönetimini sorunların üstesinden gelebilmek için dışarıdan destek almaya itiyor. Fakat küresel güçler arasındaki hegemonya mücadelesi İsrail'in müttefikleri olan ABD ve "Avrupa'nın destek vermeye razı olmalarına pek de izin vermiyor. "Rıza"nın olmamasına karşılık ise İsrail "zor"u devreye sokmakta. Nitekim İran ve Suriye'de İranlı hedefleri vurmakla ABD'yi, Lübnan'da Hizbullah'ın kontrolündeki mahallede Hamaslı yöneticiyi öldürmekle de Fransa'yı zorla savaşa dahil etmeyi amaçlıyor. İsrail amacını gerçekleştirmek için "zor"un yanında "havucu" da ihmal etmemekte. ABD'nin bölgenin egemen küresel gücü olma niteliğini korusa da nüfuzunu kaybetmesi, Suudi Arabistan ve BAE gibi müttefiklerinin Washington'un uyarılarına rağmen Çin ve İran ile ilişkilerini gerçekleştirmeye devam etmesi gibi nedenler İsrail'in gösterdiği yolun ABD'de ses bulmasına neden oluyor. Her ne kadar Biden yaklaşan seçimlerin etkisiyle İsrail'e bir an önce operasyona son verme çağrısı yapsa da ilerleyen süreçte hem Pentagon'un hem de Biden karışı neo-conların seçime doğru artan baskıları, ABD ve İngiltere'nin Yemen'deki Husilere yönelik saldırılarının da gösterdiği üzere, ABD'nin bölgedeki savaş ateşine dahil olma olasılığını artırıyor. Diğer yandan Rusya ve Çin'in bölgedeki nüfuzlarının askeri ve ekonomik açıdan sürekli artması da Washington'un bu yola girmeye zorluyor. Dolayısıyla Biden süreci ağırından almaya çalışsa da zorunluluklar ABD'yi "zor"u doğru meylediyor. Bölgedeki hegemonyasını büyütme için Güney Lübnan'da tampon bölge yaratmak isteyen İsrail'in bu amacı için seçtiği partner Lübnan'ı iliklerine kadar sömürmüş olan Fransa. Afrika'daki birçok sömürge-sinden kovulan Fransa, son yıllarda Lübnan'a "özel" ilgi gösteriyor. AB içindeki egemenliği önemli oranda Alman sermayesine kaptran Fransız sermayesi için

Orta Doğu pazarı ve kaynakları iştah kabartıyor ve bu da İsrail'in davetini Paris'in memnuniyetle karşılamasını sağlıyor. Diğer yandan Fransa'nın askeri gücünün sınırlılığı ve banliyöler ile işçi sınıfının son yıllarda gösterdiği mücadeleler iştahın kapanmasına da neden olabilir. Fakat Fransız sermayesinin semirmek zorunda olması "risklere" rağmen "zor"u doğru meyletme olasılığını artırıyor. Hülâsa iki ülkenin "meyillerinin" farkında olan İsrail için önümüzdeki süreçte "zor"u zorlayarak ateşi ve ateşe katılanları büyütme başka bir ana strateji bulunmuyor.

İran'ın "sabır"

İran ise Aksa Tufanı'nın ardından yaptığı açıklama ve hamlelerle uyguladığı "stratejik sabır" politikasını Musavi'nin vurulmasının ardından yapılan "uygun yerde ve zamanda cevap verileceği" açıklamasıyla sürdürüyor. Filistin'de İslami Cihad'ın ve Lübnan'da Hizbullah'ın İsrail'e karşı koyacak yeterince gücü olmasına rağmen Tahran'ın bu iki örgütün sürekli uyarmasının altında da bu "sabır" yatmakta. Gücünün bölge çapında ulaşabileceği sınırlara vardığını farkında olan İran, ülke içerisinde kadınların, yoksulların, Kürtlerin ve Belucilerin son yıllardaki mücadelelerinin de etkisiyle yaklaşık son 4-5 yıldır güç biriktirme ve kazanımlarını korumaya çalışıyor. Bu bağlamda İran devleti bölgedeki gelişmeler uzun vadeli bakmakla birlikte adım adım ilerlemeyi planlıyor. İlk hedef ise ABD'yi bölgeden çıkarmak. İran'ın kendisine yapılan her saldırının ardından Irak'taki ABD hedeflerini vurması da bu yüzden. Öte yandan bu saldırılar ABD'yi bölgeden çıkması için zorlarken İsrail'in istediği tarzda girmesi için de iki kere düşünmesini neden oluyor. Dolayısıyla İran'ın ve onun desteklediği örgütlerin saldırılarının ABD'yi bölgeden çıkaracak kadar yüksek ama onun bölgeye tamamen girmesine neden olmayacak kadar düşük düzeyde olmasına "özen" göstermeyi de sürdürmeleri büyük bir olasılık. Fakat kapitalizmin krizi dolayısıyla büyüyen hegemonya mücadelesi ABD'nin bölgeye tamamen girmesine sebep olduğu takdirde bu "özen" ve "sabır" bozulabilir. Sabırın ve özenin bozulması ise Orta Doğu'nun daha önceki savaşları aratacak derecede kan denizine dönmesine neden olabilir.

Kadınların kurtuluşu örgütlü feminist mücadelede!

Mor Dayanışma'dan Enternasyonal Feminist Mücadele Deneyimleri Sempozyumu

Enternasyonal feminist mücadele; anti-patriyarkal kapitalist örgütlenme alanlarının yan yanılığı içerisinde erkek egemenliğine kafa tutan kadınlar tarafından tarihsel bir sıçrama eşiğinin taşlarını döşeyerek büyüyor.

2008 küresel finansal kriz, 2013'te başlayan ekonomik durgunluk süreci, 2020 COVID-19 Pandemisi, 2022'de başlayan Rusya-Ukrayna savaşı ve 2023 Ekim ayından bu yana el yükselten İsrail'in Filistin'i işgali ile küresel hegemonya krizinde yeni bir dönem... Sıralayabileceğimiz birçok krizin içerisinde geçtik/geçiyoruz. Peki bu krizler sarmalında ne yapmalı, nasıl yapmalı? Feminist bir dünya tahayyülü için her şey yapıldı ve bu kadarı bize yeter mi? Dünyanın her yerinde doğayı, insanlığı yıkıma sürükleyen patriyarkal kapitalizmin ya savaş ya erkek şiddeti ya soykırım ya erkek-devlet şiddeti tezahürleri ile kendini farklı sömürü biçimleriyle gösterdiği şu zamanlarda sosyalist feminist kadınlar olarak enternasyonal feminist mücadele deneyimlerini konuşacağımız bir sempozyum düzenleme sorumluluğunu hissettik. Enternasyonal feminist mücadele; anti-patriyarkal kapitalist örgütlenme alanlarının yan yanılığı içerisinde erkek egemenliğine kafa tutan kadınlar

tarafından tarihsel bir sıçrama eşiğinin taşlarını döşeyerek büyüyor. İran'da Mahsa Amini'nin saç teliyle yayılan isyan dalgasında, Rojava'da Kürt Kadın Hareketi'nin kurtuluş mücadelesinde, İspanya'da feminist grevde, İsrail'in Filistin'i işgaline karşı "Benim adıma değil" eylemlerinde ve dünyanın daha birçok yerinde döşeniyor bu taşlar. Bizler de 10. yılımızı önümüzdeki günlerde tamamlayacak, yerelerde örgütlü, "dayanışma" kelimesinin politik karşılığını somutlayan ve feminist ideolojiden şaşmayan bir örgüt olarak; zaaf/ımız, tıkanıklıklar/ımız, çikışlar/ımız ve kurucu pratikler/imizi tartışmanın hem Mor Dayanışma'ya hem de Türkiye feminist hareketine katkıda bulunacağımızı, böylece bir taşı daha koyacağımızı umut ederek ördük bu sempozyumu. 14 Ocak Pazar günü İstanbul'da gerçekleştirdiğimiz sempozyum yüzlerce kadın katıldı. Sempozyumun ilk oturumunda Lübnan'da feminist hareketin apolitikleştirilmesi hamlelerine karşı kadınların savaşımını, İran'da Mahsa Amini'nin

öldürülmesinden sonra kadınların cesareti kuşanmasını ve rejime karşı duruşunu, Polonya'da kürtaj eylemlerinin örgütlenme süreçlerini, İtalya ve Fransada ise sosyalist feminist çizginin yansımalarını dinledik. İkinci oturum ise; Mor Dayanışma olarak evlerden atölyelere feminist yerel örgütlenme deneyimlerini aktarı-

mımızla başladı. Sendikal mücadelede adeta bir savaşım veren Mor Liste süreci hepimize umut oldu. Bu topraklarda çok özel bir örgütlenme düzeyi yaratan Kürt Kadın Hareketinin deneyimlerinin de aktarıldığı oturum üniversitelerde genç kadın örgütlenmesinde özel bir yerde olan Kampüs Cadıları deneyiminin paylaşılması ile

son buldu. Dünyanın neresinde olursak olalım feminizmin birleştirici gücü ile 6 ülkeden yan yana gelen kadınların birbirinden öğrendiği, esinlendiği, umudunu ve neşesini yoğurduğu bir sempozyumu başarı ile geride bıraktık. Şimdi buradan da aldığımız güçle birlikte örgütlülüğü büyütme!

Esneklik daha nasıl esnetilir?

Esnek çalışma modelleri ile hem ev emekçiliği hem de sermaye köleliği teşviki, kadınlara çifte sömürünün kutsal aile adıyla perçinlenmesidir.

Pelin Songül Çiçek

Geçtiğimiz günlerde Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Mahir Üzümlü'nün Göktaş'ın kadın erkek fırsat eşitliği ve kadınların güçlenmesi ile ilgili uluslararası bir toplantıdaki açıklamaları her yerinden darbelenmeli hissi oluşturuyor. Bakan Göktaş "Kadınların ev ve iş hayatı arasında bir tercih yapmak durumunda kalmaması için esnek ve uzaktan çalışma modeli hibrit çalışma modeli üzerinde çalışıyoruz" dedi. Yine kadınlar adına, kadınlara sormadan ve sanki yararınaymış gibi göstererek çeşitli söylemler ve çabalar...

Tabloya bir bakış

Şimdi şöyle bir geri saralım. İktidar uzunca bir süredir kendi içinde krizde. Ekonomik kriz de var, ülke her açıdan güvenli bir ortamda değil. Haliyle ekonomideki istikrarsızlık ile birlikte, dünya emperyal ülkelerinin yatırımlarının geri çekilişlerini ve sürekli savaş politikalarını sıkça izledik. Tam bunların ışığında bir seçim sürecine hazırlanırken bir de üstüne depremle birlikte ülkenin 11 tane şehrinde ciddi yıkımlar ve ölümler yaşandı. Gel gelelim bin bir türlü dalavereyle iktidar yine bu seçimi aldı ve mütteliklerinin kalplerine su serpti. Dış ülkelere de; "bakın bu ülkede istikrar var. Bu istikrarı ben sağlıyorum. Size de çağırım; hiçbir yasal evrak, belge, vergi falan istemiyorum. Gelin kara para mı aklyorsunuz, uyuşturucu ticareti mi yapıyorsunuz, çeteler mi kuruyorsunuz, cinayet mi işliyorsunuz ne isterseniz yapın. Bu ülkeye para geçirin" dedi. "Ha siz bunları yaparken ben de size sadece yasal sınırsızlık tanımayacağım. Tüm bunların yanında esnek, güvencesiz, uzun

saatler, tüm haklarından yoksun çalıştırılan yerli ve göçmen işçiler vaat ediyorum" dedi. Peki bu durum karşısına geçelim ve şimdi bir de bizim cepimizden bakalım. Halkın neye ihtiyacı var? Daha insani koşullarda çalışmaya ve geçebilecekleri ücretlere ihtiyacı var. Barınabilmeye, erişilebilir ve güvenli sağlığa, eşit ve bilimsel eğitime, gıdaya, hukuka erişime ihtiyacı var. Yani aslında atla deve değil sosyal haklardan bahsediyoruz. İktidar koltuğunu yeniden sağlamlaştırması ile birlikte insanların tüm bu haklarını tamamen nasıl devre dışı bırakılır üzerinde çalışıyor. Oradan buradan didikleyle didikleyle yolunmuş tavuğa döndürüyor. Halk seçim sonuçlarının ve ekonomik krizin ağırlığıyla en temel canlı güdüsü olan hayatta kalabilme refleksi göstermeye çalışıyor. Ancak halk tamamen yalnızca bu pozisyonla mı yetiniyor? Elbette ki değil. Direnişlerde, grevlerde, eylemlerde nefes almaya, çıkış yolu bulmaya, gücünü tekrar toparlamaya çalış-

yor.

Çalışmak ama nasıl?

Şimdi ülkenin atmosferinin çerçevesini az çok çizdikten sonra bir de bu Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanımızın yeni açıklamalarına tekrar bakalım. Sevgili bakanımız demiş ki: "kadınlar çalışmak istiyorlar." Çalışmak istedikleri zaman da ev ile iş arasında kalıyorlar. İşte biz buna çare olacağız ve hibrit bir uygulama üzerinde çalışıyoruz. Kadınlara esnek çalışmaya daha çok teşvik! Ev emekçisi olmak zaten çalışmak değil midir? Ev emekçisi bir kadının uyku dışındaki tüm saatleri zaten çalışarak geçmekte değil midir? Devlet, ev içi emeğe dair yasal

iyileştirmeler yapmak yerine onu daha da değersizleştirmeyi tercih ediyor. Kadınlar toplumsal cinsiyet normları ile zaten tüm haklarından yoksun bir biçimde özel alana hapsedilerek ve gerek toplum, gerek devlet, gerek sermaye tarafından baskılanmışken bir de enformel çalışması daha çok teşvik edilerek etinden, sütünden, emeğinden sömürülmedik zerresi bırakılmamak isteniyor.

Esnek dediğimiz aslında nedir?

Bu yeni bir durum değil. 1970'lerde neoliberal ekonomik politikaların küresel çapta yayılmasının hızlanmasıyla birlikte üretim süreçlerinde oluşan değişimler, istihdamın biçimini ve alanlarını daha da esnek ve enformal bir şekle dönüştürmüştü. Bu durum tabii ki Türkiye'de de emek piyasasına doğrudan etki etti. Toplumsal cinsiyetçi ideoloji ve pratikler nedeniyle

kadın emeği daha da olumsuz etkilendi. Kadınların emeğinin, istihdam biçimlerini ve oranlarını yalnızca ülkedeki ekonomik ilişkiler değil, ülkenin toplumsal yapısı ve patriyarkanın bu yapıyı nasıl etkilediği de belirler. Enformal dediğimiz bu üretim sürecinde, emek sömürüsü küçük ölçekli ve esnek bir şekilde üretim yapan taşeron firmalar aracılığıyla sağlandı ve bu strateji üretim yapılan mekanın evlere taşınması gibi maliyeti en aza indirmeye doğru yöneldi. Bütün bunların yanında geçici veya dönemsel çalışma, kısmi/part time çalışma, evden çalışma, parça başı çalışma, tele çalışma gibi klasik modelin dışında çalışma şekilleri de yaygınlaştı.

Bu çalışma biçimleri ile bir yandan da işçiler birbirlerinden izole edildiği için de örgütlenme özlük hakları gibi haklarını da talep edebildikleri bir ortamdan uzaklaştırıldılar. Bu şartlarda kadın emeğinin durumu ise daha da kırılan bir hal aldı. Gelinek noktadan tüm işçi sınıfı etkilenirken kadınların etkilenme durumu daha farklıydı. Kadınların istihdamının düşüşü 1950'lerde başladı ve gittikçe düştü. Kadın istihdamı 1955'te %72 oranında iken 2015'te %31'e kadar düştü. Tarımsal faaliyetlerin daralması ve aile işçisi kadınların işsiz kalması, yatırımların inşaat sektöründe yoğunlaşması bu sonuçlara zemin hazırladı. Kadınlar esnek çalıştırılmak istendikleri evin içinde ev işleri, çocuk, yaşlı, hasta bakımı gibi

ev hizmetleri sorumlusu olarak toplum tarafından görevlendiriliyor. Bu bakış açısıyla kadınlar hem kamusal alana çıkmaktan hem de eğitim gibi bir çok haklarından yoksun kalıyor. Ev işleri nedeniyle işgücüne katılmayan bir erkek bile yokken bu durum kadınlarda tam tersine. Çocuk, yaşlı ve hasta bakımı sağlanması ve devletin bu hizmetleri artırmama politikası kadın emeği sömürüsüne teşvik veriyor.

Kutsal masallar diyarı

Bir de tabii ki muhafazakarlaşma politikaları. Kutsal Türk aile yapısı. Türk aile yapısında ve Türk toplumunda kadının yeri ve değerleri... Erdoğan iktidarı hem Türkiye hem de sürekli dillendirdiği Türk ülkeleri ile birlikte Türk İslam modeli bir muhafazakarlık oluşturmak istiyor. Bunu temellendirirken de en büyük hak gasplarını kadınlar ve çocuklar üzerinden gerçekleştiriyor. Seçimlerin ardından kadınların haklarına ve kazanımlarına yönelik saldırıların dozunu arttırmakta hız kesmiyor. Yine aynı bakan, aynı toplantıda; "Milletimin en güçlü kalesi ailedir" diye ilan ederken aslında iktidarın faşizme giden yolda kadına çizdiği resmi bize yeniden gösteriyor. Her şeyi haneye bırakma kutsal aile başlığı altında bakım yükünün tamamen evde çözülmesine, evde de kadınlar tarafından üstlenmesini beklemedikleri için 'ikisini birlikte yürütme fırsatı yaratacağız' kadına diyorlar. Ve bu düzenlemelerle, politikalarla bunu toplum yaşayışında nasıl daha etkin kılmak istediklerini gösteriyor. Esnek çalışma modelleri ile hem ev emekçiliği hem de sermaye köleliği teşviki, kadınlara çifte sömürünün kutsal aile adıyla perçinlenmesidir.

Köpekler ve kediler kendisini sevdirmek veya insan türüne şirin görünmek zorunda değil.

“Başıboş” yoldaşlar, derbeder patiler

İktidar güçleri toplumsal çürümeyi büyütürken güç alanını genişletmek isterken şiddetin toplumsallaşmasını yaygınlaştırmak istiyor. Toplum kör şiddetin içerisinde ne kadar çok boğulur ve yozlaşırsa egemenler açısından yoksul emekçileri, ezilenleri baskı altında tutmak o kadar kolay olur.

Utku Şahin

“Sayım yapılacak, kısırlaştırılacak, sahiplenilecek, hedef sokaklarda başıboş köpek kalmaması. Sahiplenilmeyen köpekler belirlenen süre dolunca uyutulacak (öldürülecek)” Yazının giriş kısmını oluşturan bu alıntı 15 Aralık günü yapılan bir habere ait. Son birkaç yıl içinde yaratılıp toplum içinde filizlendirilen köpek düşmanlığının geldiği son aşamaya dair önemli bir veri sunuyor. Kaynağı belirsiz ve şüpheli olan çeşitli şiddet yanlısı toplulukların köpürtmesi ile birlikte “başıboş köpek sorunu” ülkenin en önemli sorun alanlarından biri olarak gösterilmek isteniyor.

Kaç yüz milyon köpek var?

CB yardımcısı Cevdet Yılmaz başkanlığında Adalet, Tarım ve Çevre bakanlıkları koordinasyonunda ilerleyen bir süreç ile ilgili aktarılan habere göre birkaç bilgi var. Habere göre iki ana “sorun” kaynağı belirtiliyor. İlk sorun hayvan popülasyonu, ikincisi ise yerel yönetimlerin sorumluluklarını yerine getirmemesi olarak tanımlanıyor. Bu tanımlamalar ile Tarım Orman Bakanlığının süreç ile ilgili sorumluluğu ve eksikliği yerel yönetimlere atıldığı görüyoruz. “Hayvan popülasyonunda yaşanan değişim” ise dışsal bir aktarım şeklinde yapıyor. Oysa popülasyon değişiminin çok yönlü nedenleri var. Kısırlaştırma eksikliğine ek olarak en büyük kronik sorun pet hayvanı ticaretinin devam etmesi yani kedi ve köpeklerin alınıp satılabilen canlılar olması. Zoonoz hastalıkların arttığı, veterinerlik hizmetinin bir kamu sağlığı hizmeti olduğunu bildiğimiz bugünlerde Tarım ve Orman Bakanlığının bünyesinde veterinerlik birimi bulunmadığını da hatırlatalım. Özellikle kedi ve köpekler açısından baktığımızda, hayvan satışının yasaklanmaması, satın alınan hayvanların bir kısmının kent içi veya dışında bulunan ormanlık alanlara terk edilmesi, Tarım Orman Bakanlığı ve yerel yönetimlerin kısırlaştırma/televizyon süreçlerinde yetersiz kalması gibi çok sayıda nedenle popülasyon dengesi kurulması mümkün olmuyor.

Topyekun soykırım tehlikesi

Haberin devamında Avrupa'nın pek çok ülkesindeki uygulama referans alınarak şu

bilgiler veriliyor; sokak hayvanları sayım ve kısırlaştırmanın ardından bölgedeki barmaklara yerleştirilip sahiplenilmek için ilana çıkılacak. Verilen süre sonunda sahiplenilmezse uyutulma (öldürülme) yoluna gidilecek. Hali hazırda 5199 sayılı kanuna aykırı şekilde mevcut barmaklarda çok sayıda hayvanın topluca öldürüldüğü, işkenceye ve sosyal izolasyona maruz kaldığını düşünürsek, açıktan bir toplu öldürme/katliam söyleminin ne kadar tehlikeli olduğunu anlamak mümkün olur. Süreci bütünlüklü anlamak için yaklaşık iki yıl önce gerçekleşen 5199 sayılı kanunda yapılan değişikliği hatırlamak gerekir. Hayvan hakları savunucuları değişikliğin yapıldığı süreçte hak temelli eşitlikçi bir yasa oluşması için yoğun çaba gösterdi. Ancak iktidar güçleri kendi bildiğini okuyarak hayvanları korumaktan uzak olan oldukça kısıtlı değişiklikler yaptı. Bugün üzerine tartışılan köpek popülasyonu ile ilgili çözüm getirecek önerilere kulak tıkandı.

O tarihten bugüne baktığımızda; kent veya kırsal alanda yaşayan “sahibi” bulunmayan köpekler geçtiğimiz yıllara göre çok daha fazla hedef gösterilmeye başlandı. Kullanım amacı şiddeti ve düşmanlığı besleyen “başboş” köpek kavramını merkeze alan çeşitli operasyon toplulukları, hesapları koordine edildi. Süreci koordine edenlerin çoğunluğu kimliğini gizleyerek sahte hesaplar aracılığıyla hayvan hakları savunucularını tehdit ediyor. Bir tarafta aynı kamusal alanı paylaştığı hayvanların aç kalmaması ve yaşam refahı için çaba gösterenler diğer tarafta ise niyetleri kötü olduğu açıkça belli olan saldırgan ve düşmanca bir tavır. Hayvanlara uygulanan şiddetin cezasızlık ile ödüllendirilmesi de bu saldırganlığı büyütüyor.

Oysa bu topraklarda köpekler ile kurulan sosyal ilişki derin bir dostluk ve sevgi ilişkisini içinde barındırır. Hayırsız ada vakasından sonra yaşanan süreç önemli bir örnek oluşturur. Çok sayıda köpeğin acı çekerek ölmesi toplulum vicdanını yaralamış, tekrar böyle bir katliamın olması engellenmiştir. Ayrıca yaşanan katliamın verdiği vicdani rahatsızlık nedeniyle adanın ismi “hayırsız” ilan edilmiştir.

Köpekler saldırgan mı?

Popülasyon kontrolünün sağlanamaması, açık ve şiddete maruz kalma gibi çok sayıda

nedenle insan türüne veya diğer canlılara karşı saldırgan köpek varlığının kimi yerlerde görülüyor olması köpeklerin suçu değil. Çoğunlukla insanlardan köpeklere doğru yönelen bir şiddet durumu yaşanıyor olsa da kimi zaman köpekler veya başkaca birçok hayvan da insanlara şiddet uygulayabilir. Duygu sahibi bu canlıların farklı durumlar içerisinde değişken davranışlar sergiliyor olması gayet doğal. Tersinden düşünelim, köpekler ve kediler kendisini sevdirmek veya insan türüne şirin görünmek zorunda değil. İnsan türüne/toplumuna göre daha ağırlıklı iç güdüsel yaşayan ancak insanlarla olan iletişimde oldukları için kimi zaman beklentilerimiz değişebiliyor.

Hayvan psikolojisi alanında çalışan veteriner hekimlerin de belirttiği üzere; insan köpeğin rakibi ya da düşmanı değil dostudur. Ancak çeşitli nedenlerle insanlar tarafından korkutulur, zarar görür veya canı yakılırsa kafasındaki “dost insan” imajı değişkenlik gösterir. Sonuç olarak bu saldırganlığın sorumlusu insandır. İktidar güçleri toplumsal çürümeyi büyütürken güç alanını genişletmek isterken şiddetin toplumsallaşmasını yaygınlaştırmak istiyor. Ezilen kimlik ve inançlara yönelik gelişen düşmanca söylem ve fiziki saldırılar bu yüzden hayvanlara karşı da yöneltilmiş durumda. Toplum kör şiddetin içerisinde ne kadar çok boğulur ve yozlaşırsa egemenler açısından yoksul emekçileri, ezilenleri baskı altında tutmak o kadar kolay olur.

“Başıboş” olmak

1964 yılında çekilmiş olan Avare filminde Sadri Alışık kaldırım kenarında oturup sokakta yaşayan bir köpekle dertleşmeye başlar; “İnsanlar parası olmayan adam yerine koymuyorlar. Benim senden farkım ne? Senin de paran yok benim de. İkimiz de serseriyiz. Ne demek serseri, başıboş, aklına eseni yapan, istediği yere giden, kimseye bağlanmayan demek. Sen de ben de serseriyiz.” 50 yıl önce söylenmiş bu söz hala geçerliliğini korumuyor mu?

Özgür olmak isteyen, sistemin dayattığı ilişki biçimlerini reddedenler serseri, çapulcu, başıboş vb. kavramlar ile hedef gösteriliyor mu? Kapitalist, despotik dayatmalar bireyi her an kuşatmak tüm yaşamını belirlemek ister. Bu sistem içerisinde ne insan türüne ne de insan olmayan hayvanlara özgür olmak, başıboş gezmek, aklına eseni yapmak serbest değildir. Her an her saat kuşatılmışlık içinde, özgürlükten uzak yaşamaya mahkum kılınırsınız. Bu kuşatmayı paramparça etmenin yolu ise insan türü için savunduğumuz temel hakların tümünü hayvanlar içinde savunmaktır. Köpekler kırsalda ve kent yaşamında ciddi adaptasyon kabiliyetine sahip zeki hayvanlar. Ortak kamusal mekanları kullandığımız, sosyal ilişkilerimizin tarihsel olarak güçlü olduğu bu hayvanların bakım ve refahını sağlamakla, onlara yoldaşlık etmekle yükümlüyüz.

Köpeklerin yaşamını doğrudan belirleyecek olan yerel yönetimlerin yetki ve görevlerinin yeniden belirleneceği taslak çalışmanın 31 Mart yerel seçimlerinden önce mevzuatta değişiklik yapılarak uygulanmaya başlanması bekleniyor. Elbette hayvan hakları savunucuları buna karşı aktif bir mücadele içerisinde. Topyekun bir soykırım ve zulüm sürecine karşı yaşam hakkını savunan insanlar katliama geçit vermeyecektir.

Patlayıncaya, tıksırıncaya kadar yenmek istenen rant:Rezerv alan

Düzenlemeyle birlikte yeni bir imar rejimi oluşturma yetkisi tamamen iktidarın eline geçmiş oluyor.

Utku Şahin

9 Kasım 2023 tarihinde Resmi Gazetede bir karar yayımlandı. Kentsel dönüşüme yönelik düzenlemeler içeren bu karar “Afet Riski Altındaki Alanların Dönüştürülmesi” başlığında çeşitli değişiklikler içeriyordu. Kentsel dönüşüm yasası olarak bilinen 6306 sayılı yasa da yapılan değişiklikler ile birlikte yoksulların mülksüzleştirilmesi, inşaat sermayesinin sırtının sıvazlanması yönünde önemli bir adım daha atılmış oldu. Bu değişiklik ile birlikte potansiyel afet riski vb. gerekçelerle bir alanın rezerv alan ilan edilme sürecinde “Yeni yerleşim yeri açmak için” ibaresi kaldırıldı. Rezerv alan riskli bir bölgenin taşınacağı yer anlamına geliyor.

Eski hali neydi, ne oldu?

6306 sayılı yasanın eski haline göre rezerv alan tanım olarak yerleşime uygun boş alan ve kamu

mülkiyetindeki arazileri kapsıyordu. Bu süreçte iktidar çok sayıda alanı rezerv alan ilan ederek rant sürecini hızlandırmaya çalışıyordu. Ancak değişiklik öncesi atılan bu adımlar yasaya aykırı olduğu için belli alanlarda hukuki zorluklara ve gecikmelere neden oluyordu. Fırsatçılığın vücut bulmuş hali olan iktidar elbette depremi bahane ederek bu zorluğu ortadan kaldırmak istedi. Değişiklik ile birlikte yerleşim yerlerinde bulunan vatandaşlara ait parsellerin rezerv alan ilan edilmesinin önü

açılmış oldu. Yani devlet istediği alanı “afet riski” tanımlayarak rezerv alan ilan edebilir. Düzenlemeyle birlikte yeni bir imar rejimi oluşturma yetkisi tamamen iktidarın eline geçmiş oluyor. Kişilerin kendisine ait olan parseli veya konutu satma, kiralama, devretme vb. temel mülkiyet hakları ellerinden alınacak.

İlk uygulamalardan biri 14 Kasım tarihli kararla, Hatay'ın Antakya ve Defne ilçelerinde 207 hektarlık bölgenin rezerv yapı alanı ilan

edilmesi oldu. Süreci takip eden avukatların aktarımına göre bu kararla birlikte Türkiye genelinde ilk defa bir yerleşim yeri rezerv bölge ilan edilmiş oldu. Ardından ülkenin çeşitli yerlerinden rezerv alan ilan haberleri gelmeye başladı. Örneğin; İstanbul/Üsküdar ilçesinde bir sitede yaşayan vatandaşlara barınma alanlarının rezerv alan ilan edildiği, elektrik ve sularının kesileceği yönünde tebligat gönderildi.

Afet riski nerede?

Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı uzun yıllardır birçok alanda afet riskini gerekçe göstererek TOKİ marifetiyle ve büyük inşaat şirketleriyle beraber kentsel dönüşüm/rezerv alan sahaları ilan ediyor. Ancak İstanbul örneğinde çıplak biçimde görebileceğimiz üzere deprem riskinin yüksek olduğu alanlar değil, riskin en az olduğu alanlarda kentsel dönüşüm süreçleri gerçekleşiyor. Amaç

depremin zararlı sonuçlarını ortadan kaldırmak ise neden büyük risk taşıyan alanlarda yurttaşların haklarını koruyacak biçimde depreme dayanıklı sosyal konutlar inşa edilmiyor? Deprem riski var denilerek düşük katlı binalar yıkılıp yerine gökdenlen tipi yüksek katlı, kent yaşamını her yönüyle zorlaştıran, rant konutları inşa ediliyor. Ekonomik krizi hasır altı etmeye devam eden iktidar güçleri için önemli bir oksijen kaynağı olan inşaat sektörü fiilen vazgeçilmez hale geldi.

Ölüm üzerine rant

Hatay Defne'de 50 bin konutu kapsayan bir bölge rezerv alan ilan edildi. Çok sayıda kişinin yaşamını yitirmesi, ölenlerin tamamının tespit edilememesi vb. nedenlerle burada yaşanan sürecin çok ciddi hak kayıplarına yol açacağını tahmin etmek zor değil. Bu alanların mülkiyet haklarına sahip olanların sürecinin nasıl işleyeceği, barınma hakkının nasıl korunacağı

meçhul. Bütün tapular hazineye geçeceği için vatandaşların itiraz ve dava yolları da kapatılmış olacak. Arazilere yapılan konutlar için vatandaşlar borçlandırılacak. Bu haliyle düzenleme mülkiyet ve barınma hakkının doğrudan ihlali olduğu için anayasaya aykırı olma niteliğini de taşıyor.

Mülksüzleşme

Depremden sağ kurtulan binlerce insan, henüz yalarını saramamışken her sabah e-devlet sisteminden tapularının akıbetini kontrol etmek zorunda bırakıldı. Tapularına el konulan, zorla borçlandırılan yoksullar mevcut haklarını da kaybederek kentin dış çeperlerine doğru sürgün olmaya devam edecekler. Rant ve ölüm düzenini “kader” olarak tanımlayan egemen anlayışa karşı barınma hakkının güçlü biçimde savunmak ve pratik mücadelesini örgütlemek önemli bir direnç alanı olacaktır.

PARTİ'DEN

2. Parti Konferansımızı büyük bir coşku ile tamamladık

17 Aralık 2023'te "Demokratik Cumhuriyet ve Sosyalizm İçin İleri" şiarıyla gerçekleştirdiğimiz parti konferansımız, dört yüze yakın katılımcıyla tamamlandı. Krizler çağı, hegemonya savaşları, yükselen sağ ve faşizmin ayak sesleri konferansımızın da gerçekleştirdiği zemindi. Egemenler, bu krizden kazançlı şekilde çıkmak ve tıkanan sistemi sürdürmek için mücadele ediyorlar. Biz devrimciler ise diyoruz ki: Başka bir seçenek mümkün! Tek seçeneğimiz bu ölüm, savaş, katliam sistemi değil! İşte konferansımız hem dünyada hem ülkemizde işçi sınıfına, halklara dayatılanlara karşı giriştiğimiz mücadelenin önemli bir eşiğidir. Bugün ülkemizde, iktidarın kurumsallaştırmaya çalıştığı faşizm, açık bir işçi ve halk düşmanlığıdır.

Asgari ücretten çalışma koşullarına kadar bu ülke bir işçi cehennemidir. Kadınlardan gençlere, doğadan Kürt halkına, Alevilerden LGBT'lere, çocuklardan sokak hayvanlarına kadar ülkedeki herkese, her şeye düşman bir rejimdir kurmaya, anayasayla güvenceye almaya çalıştıkları faşizm. Partimiz, bu koşulları halkla birlikte soluyor, yaşıyor ve birlikte mücadele ediyor. Sınıfın örgütlü sesinin yankılandığı, tüm direniş dinamiklerinden öznelere buluştuğu konferansımızın bu bileşimi, partimizin portresidir! Partimiz, arkasına aldığı konferansın gücüyle yaşamın her hücresinde nefes alıp vermeye devam edecek ve halkın örgütü gücünü Demokratik Cumhuriyet ve Sosyalizmle buluşturacaktır!

Defne İçin Sol İttifak: Defne Biziz, Biz Defne'yiz!

Hatay Defne'de sürdürülen yerel seçim çalışmaları sonucunda sosyalist, devrimci sol birlikte hareket etme kararı aldı. Süreci çalışmalar içinde bulunan TÖP temsilcisi İpek Karanfil ile konuştuk.

Defne'de yerel seçime dönük yapılan çalışmalarını değerlendir misiniz?

Depremin ilk gününden bu yana oluşan dayanışma seferberliği ile net bir biçimde iktidarın süreci yönet(e)memesi karşısında halkın kendi kendini yönetebileceğine ve kaderine terk edilmiş bir halkın kaderini kendi ellerine alabileceğine güvenmiş olduğuna hep birlikte tanıklık ettik. Her ne kadar merkezi bir bütünlük ve ortak bir siyasal özne içinde olmasa da örgütlenen ve hala kendini koruyan bu zemin bir halk meclisleri olasılığını güçlendirmeye devam ediyor. Tam da bu noktada depremin ilk gününden bu yana halkla birlikte bu ağları kuran, kurulmasına öncülük eden sosyalistler olarak halkın doğrudan özne olabileceği, halkçı yerel yönetim anlayışını hep birlikte tartışma ve bu kenti yeniden inşa etme muradıyla bir araya geldik. Tartışmaların yayılması, olgunlaşması amacıyla "Defne Biziz, Biz Defne'yiz Yerel Yönetim

Çalıştayı" çağrısında bulduk. 2 gün boyunca gerçekleşen çalıştay ve ortaya çıkan sonuç metnimizle halkçı bir yerel yönetim için ortak ilkelerimizi hep birlikte oluşturduk. Tartışmalarımız sonucunda TÖP, EMEP, Halkevleri, TİP, SMF, Kaldıraç Hareketi ve pek çok bağımsız kurum ve kişilerin imzasıyla başta Defne halkına karşı devrimci ve tarihsel bir sorumlulukla "Defne İçin Sol İttifak" adıyla yerel seçimlerde yerimizi alacağımızı ve çatı partimizin TİP olduğunu kamuoyuna deklare ettik. Depremin 11. ayında sokağa çıkarak halkın acil taleplerini dilendirdik ve 6 Şubat'ta hayatı durdurma kampanyamızı deklare ettik. Arap Alevi halkının kültürel değerleri açısından önemli bir tarih olan 14 Ocak Ras İs Seni buluşmalarını 3 mahallede gerçekleştirdik.

Defne'de kurulan ittifakı Defne halkı nasıl değerlendiriyor?

6 Şubat'ta yıkılan aynı zamanda mevcut yerel yönetim anlayışının kendisi ve halkın bu mekanizma-

ya duyduğu güvendi. Tabi sadece yerel yönetimlere değil, başta devletin kendisi olmak üzere sözde halkın ihtiyaçları için kurulmuş olan devletin bütün kurumlarına karşı bir kırılmayı da. Depremin en kritik gününde devletin olmayışı ve halkın, gönüllüler ve sosyalist-devrimci güçlerle enkazdan dayanışma ile çıkma çabasını uzun bir süre boyunca temel ihtiyaçlarını aynı güçler ile karşılaması takip etti. Ta ki sıra enkazların hangi şirketlere ihale verileceğine, süreci yönetememesinden dolayı iktidara karşı oluşan öfkenin nasıl devrimcilere ve göçmenlere yönetileceğine, yaşadığı yıkıma rağmen şehri terk etmek istemeyen "Buradayız, gitmiyoruz!" iradesi gösteren başta Arap Alevi halkı olmak üzere ötekileştirilen halkların ve inançların yaşam alanlarından edilecek demografik yapının bozulmak istenmesine gelinceye kadar. Elektrik, su, barınma, sağlık gibi temel ihtiyaçlardan yoksun bırakılmak başta olmak üzere istismak yasaları ve mülksüzleştirme niyeti içeren rezerv alanları projelerinin açıklanması, sermaye yanlısı sistemle çok daha yakından tanışmayla sonuçlandı. Defne halkı uzun zamandır seçimden seçime görülmekten, halka müşteri muamelesi yapan anlayıştan, ölüm karşısında sitemaya razı edilmekten rahatsız. Defne halkı uzun zamandır Arap Alevi kimliği sebebiyle eşit hizmetten yararlanamamaktan, yok sayılmaktan rahatsız. Dönem dönem kendini gösteren bu parçalı çıkışların şimdi deprem sonrasıyla daha görünür ve biçimli olduğunu ve Defne halkının yüzünü her zamankinden daha çok sosyalist güçlere döndüğünü söyleyebiliriz.

Yerel seçimde TÖP'ün Defne'de

hedefleri neler?

6 Şubat depremleri ile birlikte tekrardan yerel yönetimlerin liyakatten uzak ve halkı bir müşteri gibi, belediyeleri ise kâr elde etmesi gereken bir şirket gibi yöneten anlayışın nasıl doğal afetleri bir katliama dönüştürdüğünü acı bir şekilde gördük, yaşadık. Neoliberal politikalar ile birlikte kamusal alanlar hızla tasfiye edildi. Halkın yerel yönetim mekanizmalarını denetlemesi, katılım göstermesi bir yana halkı yok sayan seçimden seçime oy vermekle sınırlayan bir anlayış güç kazanmış oldu. Bu haliyle kapitalizm, halkın en temel yaşamsal ihtiyaçlarına dahi yanıt vermiyor. Düzen partileri karşısında halkı seçeneksiz bırakmama sorumluluğuyla yerel seçimlerde sol ittifakın içerisinde olduğumuzu deklare ettik. Elbette biliyoruz, bu sorunlar sadece depremlerle gelmedi ve bir seçimde de bitmeyecek. Tam da bu sebeple partimizin esas hedefi yerel seçim çalışmalarıyla birlikte halkın öz gücüne dayanan halk meclislerini mahalle mahalle sokak sokak kurmaktır. Halkın doğrudan söz, yetki ve karar sahibi olduğu halk meclislerinin iradesiyle kurulacak olan katılımcı, şeffaf, demokratik ve halkçı bir belediye pratiği inşa etmektir. Düzenin saldırıları karşısında halkın kendi kendini yönetme ve direnme kapasitesini güçlendirecek olan halk meclisleri kurmaya çalıştığımız yerel yönetim anlayışının esaslarındandır.

Eşit yurttaşlık için meydanlara

Alevi kurumları tarafından aralık ayı içinde Kadıköy'de düzenlenen Laik Eğitim, İnsanca Yaşam Demokratik Türkiye Mitingi'ne "Eşit Yurttaşlık için Demokratik Cumhuriyet!" şiarımızla katıldık.

Ölüm düzenine karşı mücadele

İstanbul İl Örgütü Maltepe Piazza Avm'de geçinemediğini ve borcu olduğunu söyleyerek intihar eden yurttaşımızın yaşamını yitirdiği noktada bir protesto gösterisi düzenledi. Asgari değil insanca yaşam çağrımızı her yerden haykırmaya devam edeceğiz. Bizleri ölüme sürükleyen bu sisteme karşı mücadele etmekten vazgeçmeyeceğiz!

Adana'da faşizme geçit yok!

Adana'da Parti üyelerimize yönelik hedef gösterme ve saldırılara dair bir açıklama gerçekleştirdik. Açıklamada Partimize dönük başlatılan faşist saldırılara ve Parti üyelerimizin kriminalize etme çalışmaları deşifre edilerek bu saldırılara karşı kamuoyu bilgilendirilmiş ve faşizme geçit verilmeyeceği vurgulanmıştır.

UMUTSUZLUĞA DEĞİL TÖP'E ÖRGÜTLEN
HAYDI ŞİMDİ
FORMU DOLDUR, TÖP'E ÜYE OL,
ÇETE DÜZENİNİN YIKILIŞINA ÖRGÜTLÜ MÜCADELE İLE
İMZANI AT!

Form için kodu tarat

★ TÖP TOPLUMSAL ÖZGÜRLÜK PARTİSİ

toplumsal özgürlük

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Savaş Çiçek
Adres: İstiklal Cad. Balo Sok. Tokatlıyan Han No: 21 Beyoğlu
Baskı: İhlas Gazetecilik A.Ş. Merkez Mah. 29 Ekim Cad. İhlas Plaza
No: 11A/41 Yenibosna/Bahçelievler, İstanbul Tel: 0212 454 30 00

DEFNE İÇİN SOL İTTİFAK

Defne biziz, biz Defneyiz!

Defne uzun yıllardır hak ettiği biçimde yönetilmiyor. 6 Şubat depreminin yarattığı yıkımla ilçemiz her anlamda büyük bir enkazın altında kaldı. Bu enkazın kaldırılmasında ise ne iktidardan ne de yerel belediyeden bir el uzandı. Defne halkına, 6 Şubat'tan bu yana eşyalar, dostluğu, akrabaşısı, komşusuyula ya da yüzünü daha önce hiç görmediği bir depremeyle dayanışmaları; kalbi soldan atanlar, sosyalistler, devrimcilerdir.

O zor günlerin dayanışma azmı bugün bizleri Defne halkının kendi kaderini ellerine alması için yeniden bir araya getirdi. 31 Mart Yerel Seçimleri'ne yakışırken Defne'de nasıl bir belediye iktidarını istediğimizi, rantçı değil, halkçı, toplumu bu belediye iktidarıyla mümkün kılacak şekilde tartışarak üzere çok sayıda siyasi parti, kurum ve bağımsız kişilerin katılımıyla 9-10 Aralık tarihlerinde "Defne Biziz, Biz Defne'yiz" başlığıyla bir Yerel Yönetim Çalıştay'ı düzenledik. O tarihten bugüne kadar çalıştay katılımcıları olarak halkçı, toplumu belediye iktidarının zemine ortaklaştığımız irademizi geleceğe nasıl taşıyabileceğimize üzerine tartışarak bir süreç yürüttük. Bu sürecin sonunda, bu deklarasyonun imzacıları olarak Defne'nin aydınlık geleceğini hep birlikte kurabileceğimizi bir sol ittifak kurmaya ve yerel seçimlere tek bir parti adı altında girecek güçlerimizi birleştirmeye karar verdik.

31 Mart Yerel Seçimlerinde hep birlikte destekleyeceğimiz ve çatı partisi olarak belirlediğimiz parti Türkiye İşçi Partisi'dir.

Bu deklarasyonla birlikte halkımızı düzen partileri karşısında seçeneksiz bırakmayacağımızı ve yarından itibaren seçim çalışmalarımıza start vereceğimizi ilan ediyoruz. Sokak sokak, mahalle mahalle mücadeleli örgütleyecek, yerel yönetim anlayışımızı ortak aklına öreceğiz.

Gelin, sol ittifakla oluşturduğumuz irademizi daha da büyütelim. Gelin, enkaz belediye iktidarına karşı yeni bir yaşamı yaşayacak belediye iktidarını birlikte kuralım. Gelin, gürol gürol akan Asil'in coşkusuyla 11 aydır yaşama tutunmakta inat eden direnişimize katılın, aylardır gülmeyen yüzümüzü güldürecek zaferi birlikte yaratalım. Biliyoruz, Defne başka türlü bir geleceği hak ediyor. Ve biliyoruz ki sosyalist bir belediye Defne'ye çok yakışacak.

DEFNE BİZİZ, BİZ DEFNE'YİZ, YÖNETEN DE BİZ OLACAGIZ!

Özak Tekstil işçileri ile dayanışma

Urfada bulunan Özak Tekstil fabrikasında işçilerin sendika değiştirmeleri üzerine başlayan direniş ile dayanışma amacıyla ülkenin her yanında eylemler düzenlendi. Toplumsal Özgürlük Partisi üyeleri de başta İstanbul ve İzmir olmak üzere pek çok yerde Özak Tekstil'in üretim yaptığı Levi's mağazaları önünde işçiler için uluslararası dayanışma çağrısı yaparak fabrika patronlarını protesto etti.

BASINA VE KAMUOYUNA

Aşağıda imzası bulunan "Samandıg Yerel Yönetim Çalıştay" bileşenleri olarak, yerel seçimde Samandıg Belediye Başkanlığı için Türkiye İşçi Partisi çatı partisi ile Emrah KARACAYI aday olarak belirlemiş bulunmaktayız. Yıllardır devam eden "rantçı, talancı, köhnemiş" belediye yönetim anlayışını tamamen reddediyoruz. Köklü bir değişime ihtiyaç duyduğumuzu, mahalle meclislerinden belediye başkanlığına kadar halkın yönetiminde etkin olduğu, katılımcı, demokratik, şeffaf, halkçı, denetlenebilir bir yönetim kuracağımızın sözünü veriyoruz. Birlikte yönetecek, birlikte ilçemizi yeniden inşa edeceğiz.

